

СОВІСТЬ

СЕРГІЙ МИКОЛИН

2026

СОВІСТЬ

—

СТРИЖЕНЬ НАШОГО ЖИТТЯ

СЕРГІЙ МИКОЛИН

7631 літа від відродження цивілізації на Землі

Розвиток людини вимагає більш широкого застосування слова в пізнанні істини. І таке розумне, відважне пізнання в бесіді дає істинну радість, бо дає відчуття творчого пошуку. Пам'ятаємо просту істину, що знання буде плодоносне там, де воно може бути прийняте. Дари Сушого тим цінніші, коли вони отримуються природньо, можливо, внаслідок попередніх накопичень. І книга ця є тому в приклад. Якщо ми пишемо для себе, то вона не отримає істинних наслідків. Одначе, якщо вона пишеться для однієї визначеної особи, то ми помиляємося. Це послання насичене і наповнене високими думками, пишеться не для себе і не для визначеної особи, а для всього людства. Не для себе ми пишемо, а для не-с-відомих нащадків. Не будемо утруднювати себе роздумами, ким будуть затребувані наші слова.

Ми вдячні тим, хто життям своїм відобразив знання, тим, хто утвердився в них, бо вони є життєвим стрижнем, бо вони рухають людство на шляху духовних знань.

с.м. з книги "ОСЬ ІСТИНА!"

СТРИЖЕНЬ

Все у Цілісності життя
є не випадковим,
а є потребою простою –
певному учаснику буття.
Бо життя є та умова,
яке забезпечує можливості
кожному учаснику на своєму місці
присутністю своєю в діях
дух життя ростити
і розвиватися до тих пір,
коли уже духом полетить
при безтілесності своїй
в океан всесвітній.
Та стрижнем у житті є рух,
рух енергій життя в тілах,
то так і невидима програма-доля,
яка нас веде у життях для
творення енергій позитивних,
які проявлені в справедливості,
в доброті з довіри і любові,
а гідність, щирість, совість
і є тим стрижнем, основою,
по яких ми визначаємо духовність,
духовність свою і в інших,
бо вони основне багатство чоловіка,
бо вони стверджують нас
впевненістю у завтрашньому дні.
Чистою має бути наша совість
у кожного із нас і у всіх,
бо вона воістину свята
і на ній тримається життя.
Совість – це хребет буття,
а не ім'я, статус, чи ідея,
не держава, чи релігія,
бо все це є ілюзії людські
і вони людьми придумані.
Справедливість, як **стиль життя**
формує наші взаємини усі,
формує поведінку в діях,
бо коренями з правди вона,
а в житті, як орієнтир до істини.
А вже виростає вона
з енергій позитивних,
до яких долучаємося ми усі
одноразово, чи на постійно вже.
Ось так ми постаємо перед вибором,
коли не утвердилися іще,
а утвердившись правдою у собі,
то тоді між нами виростає довіра,
довіра й дружба, бо саме вони
єднають сусідів, колективи;
єднають сім'ї і роди, народи й нації,
як гарантія миру на Землі.

Тому то ті, хто спізнав їх при житті
кожну свою дію, слова завжди
звіряють з серцем і душою,
які є спільними у кожному єстві
Духа святого і Бога святого.
Такі дозволи на дії ми
совістю нарекли на віки
і вона наш помічник,
і вона наш вчитель, наставник.
Все наше життя по совісті
є вершиною духовних надбань.
Вона при житті завжди йде
поряд з добротою і любов'ю,
а то й біжить впереді,
щоб ми не схибили в путі,
олицетворяючи Творця тут, на Землі,
олицетворяючи, так і в ділах, бо такі
є елітою, добірним зерном в суспільстві.
По со-вісті, тобто со вісточкою,
як своєрідним постійним зв'язком
живуть усі справедливі люди.
Вони ж такі часто є діями
люблячими і добрими,
несучи людям духовну теплоту.
Тому дбаймо про цей хребет життя,
щоб гідно нести якості святі
по просторах і в майбутті –
і це було і є стан земного щастя,
де взаємини найтепліші,
де дії найдобріші...
бо це засвідчує нам і небесам,
що ми спізнали, прийняли
ці якості у життя свої.

***

В яблуні соковиті плоди,
та й будяки є смачними,
коли іншої їжі нема,
хоча колються голками,
та й ми невідомо чим
живемо, мріємо, надіємось,
навіть не задумуємось –
для чого ми приходимо сюди
і що маємо робити день при дні.
А чи правильно ми живемо, чи ні,
то це визначає господь,
держави, традиції усі
у своїх законах і канонах,
а ми дивимось й на інших,
як живуть і діють вони
і уже відповідно тоді
й приймаємо рішення свої,
які, зазвичай, такі ж, як у всіх,
бо ми вибираємо путь
байдужості, пристосувань.

***

Чоловік, як вид, як представник
із мільярдів є на вершині буття,
чи як та ланка, яка життям
є плід еволюції в тисячах життів
Ми маємо знати усі,
місію свою, покликання своє
життям у всеціле життя це,
та пам'ять наша мала,
а знань то й нема:
коли і як їх знайти,
хто їх береже, хто дає
і як відкриваються вони,
коли і як нам увійти
на зв'язок зі Всевишнім.
Інколи шепчемо вірш молитви,
а далі в діях позитивних ми
не проявляємо себе
і саме через це ми
є для Всевишнього закритими
і для БОГА, який Духом святим
є живим, міцним і вічним.
Він то шле нам підказки,
настановляє до дій,
очі й вуха направляє,
та і вчить болями, проблемами,
та ми, лиш дехто, сприймаємо їх,
як кару, а не як послання,
не як настанову, повчання.
А стяжати якості духовні
ми маємо усі день при дні
і вчитися цього зобов'язані,
та так, як потребу їсти, пити.
Бо голодний не зможе працювати,
не зможе й жити і життю порадіти.
Інакше опаганюємо тоді ми
цю святиню основну,
яку життям нарекли.
Ми і йдемо до праці, як раби,
коли не творимо з любов'ю,
бо через силу робимо,
а далі щось їмо, п'ємо,
трохи телевизор дивимося,
трохи пліткуємо, осуджуємо,
відпочиваємо, спимо,
та цим духом не ростемо,
а ще й зі всесвітнього
джерела енергії беремо.
Ми є лиш споживачі
і не творимо любові і доброти,
не знаємо довіри й гідності,
не знаємо волі і відповідальності.
То знаймо люди, знаймо всі,
що ми маємо теж берегти
усе те святе, що предки нам лишили,
а відповідно й ми усі,
маємо ці джерела леліяти,

щоб вони доглянуті були
і щоб водичка з них струменіла.

***

То чого ж першочоловік
став обтяженим таким,
втративши подобу свою
і себе л-юдиною назвав
по суті й змісту дій.
Це засвідчується й тим,
що так багато стало на Землі
байдужих, зневірених, злих;
процвітає жорстокість у взаєминах,
так би мовити, на пустому місці;
самозалюбовані, вбивці, брехуни
є зразком у суспільній поведінці,
бо вони борці оскаженіли,
навіть готові продати батьків
за гроші і посади суспільні
і є успішними у житті
в статусах своїх...

Сором, сором великий,
коли ідеології суспільні,
держави і релігії
в законах і канонах
приховано пропагують
насильництво, боротьбу,
страх і покору тотальну,
бо, нібито, і Всевишній
Дух святий зі Всесвітом усім
зацікавлений у наплодженні злих,
щоб люди були, як вовки,
а то ще й гірші, бо і в спільноті
по-важають саме таких.

Та велика частина спільноти
досить сильно виснажена
в турботах повсякденних
в придбанні хліба і до нього
і не піднімає голови,
щоб подивитися у вічі БОГу,
щоб поговорити зі Всевишнім
і відповідь знайти у собі –
усе не маємо часу.

Ми маємо рости, як рослина
приймаючи все з природи,
рости, цвісти і залишати плоди.
Нібито така проста наука.

Та ми погрузли у лайні по вуха –
то злимося, гніваємося, б'ємося,
але не вчимося, не змінюємося.

Ось чого між людьми є війни
і вони по Землі є постійними.

Це ж не кара, не покарання
Отця-Творця-святого Духа,
бо він діє милістю, милосердям, любов'ю.
Це до цього лиха дожилися ми самі,
бо зваби і користь нас брехати навчили.

Це ми прийняли у себе зверхність,
прийняли силу, гординю, підступність,
прийняли вседозволеність в жорстокості.
Заздрість і ненависть породили гнів,
породили бажання вбити з помсти.
А всі ж ми з одного джерела на Землі
і чого так відбулося з нами,
що ми культурою поведінки
стали гірше кропиви.
Її торкаєшся, то вона жалить,
а людина сама шукає тих,
кого хоче образити, чи вбити,
аби свої забаганки задоволити.
Так, є й ті, які мають основу у собі
є й ті шукачі істини,
є й добродіячі безкорисні,
є й щасливі і люблячі.
То саме вони мають у собі
той життєвий стрижень,
коли гідно несуть в діях
життєві якості святі.
Тож є над чим нам поміркувати,
бо сьогодні питання постало руба:
чи здатні ми спасти життя свої,
чи створимо умови життя дітям,
коли самі погрузли в негативі?
Що ми можемо зробити сьогодні?
Щирі каяття і прощення
допоможуть нам відкрити себе,
щоб і до нас при житті у дії
могли увійти енергії позитивні
зі Всесвіту, то так і з джерел,
джерел прабатьківських, давніх.
Саме каяттями, змінами
відкриваймо єства свої так,
щоб Дух святий увійшов
цими енергіями позитивними,
які є в нашій любові, доброті,
в нашій справедливості.
Бо сьогодні це так значимо є
для кожного на всій Землі,
то й не зупиняймося ніколи
перед проблемами тимчасовими,
а шукаймо в них підказки ті,
якими зможемо до істини йти.
Знаймо й те, що навіть
маленька капля любові,
чи доброти потіснить
енергії темні, злі
і з очей сльози радості потечуть.
Ось так ми здатні всі
формувати основи духовні,
ніби, міць, як в хребті,
які дозволяють нам усім
йти гідно при житті
і в діях бути вільними,

щоб приймати самим
рішення правильні,
тобто ті, якими ми
не нашкодимо іншим
і які дають нам відчуття
щастя й радості.

***

І знов питання собі:

“Чого з першочоловіка за літа
так багато л-юдей виросло,
так багато байдужих, злих,
жорстоких, брехунів, вбивць?”

Та вся відповідь є в нас самих,
коли ми подивимося уважніше.

Бо є з кого приклад брати,
є можливості БОГА пізнавати,
є й щось над нами таке,
яке допомагати готове...

Відкриваймо ества свої
для єднань енергетичних,
то так легше зі Всевишнім
пізнавати себе і світ,
бо самому то все є складним,
є складним, важким і
досить часто непосильним,
тобто, тоді, ми духом слабкі.

Є й випадки не випадкові,
коли в сім'ї і Гриць виростає,
то це засвідчує те,
що в роду були такі уже
і вони з тією душею
в сім'ї добрій й мудрій
ось так просто осідають.

А є й у відторгнутій суспільством сім'ї
добрі, справедливі, люблячі, щасливі.

Здається і їжа однакова,
і один і той же садок дитячий,
і школа одна, і друзі одні,
і земля одна для всіх,
і сонце одне у небі голубім,
та й повітрям дихаємо одним...

То чого лиш люди у естві своїм
носять в поєднанні і водночасі
енергії негативні і позитивні,
застосовуючи їх по різному:
одні мудрі і щасливі в цім,
інші горді, жорстокі, злі,
а ще багато з нас є такі,
які з одним, ніби, добрі,
а іншого перекусити готові,
або лицемірно пересварять всіх –
чи то у сім'ї, чи то в колективі.

Є осудники і заздрісники,
а то й насмішники злі
над якостями життя...

Це погано. Погано й те,

коли чесних праведників
цькують, підставляють,
зневажають, а то й вбивають.
Та саме страшне є те,
що суспільство дивиться на це
з байдужістю, чи й долучаються теж
до осудів і покарань святих...
Чому так є тільки у житті
в людському середовищі?

***

Все ж визнаймо усі ми,
що поведінку людську
формує душа-біочіп
і та мораль суспільна,
і давні релігії, традиції,
і ті закони і канони,
які в цілому й визначають
нашу культуру співжиття,
чи нашу гнилість єства.
Тому й нема дива, новизни,
а все, нібито, навпаки,
бо людство втрачає і втрачає
духовне здоров'я, міць;
втрачає совість, милість;
все менше й менше є
в діях людських, як скелет
тих основ взаємин позитивних,
на яких тримається й все життя,
а це здатність творити і любити,
щоб воістину в стані щастя, й радості бути.
Це стрижневі основи спільноти,
це основа того, для чого
цей вид життя у прояві чоловіка
є здатним і має можливості усі
примножувати енергії позитивні,
примножувати свідомо, вільно,
докладаючи зусилля незначні.
Гірко визнавати й те,
що зменшення особин іде,
коли є дід і баба, або й по два,
які дали по одному, чи по два
пагінці, стовбури, стебельця,
а на них гілочок-дітей чотири теж,
то приросту явно нема,
а ще корені на цю мить згнили,
а вітки, гілочки пагонів не дають,
то спільноти до зменшення ідуть.
Чоловік є дозріла і свідома
ланка в Цілісності життя
і саме вона може розумно дбати
про себе і весь ланцюг,
про живучість колообігу
енергій позитивних.
Та спільноти дожилися до того,
що плодять так активно
енергії негативні, злі,

що враження складається таке,
що нібито спеціально,
чи то з умислом знищують себе.
Так багато плодимо ми
гордині, гніву, брехні,
ненависті, жорстокості,
як і дрібніших злих діянь,
що ми не бачимо уже
собі подібних і самих себе.
Морок, темнота, отруюючий смог –
от що ми плодимо майже всі
в безумстві й ненависті своїх.
Тому спільнота на Землі
стала по суті руйнівником,
стала понищувачем життя
і цьому не видно кінця.
Байдужість і страх паралізує
устремління будь які,
щоб мотивувати у собі
творчі пошуки, дії,
щоб навчатися любити.
А почати то нам усім слід
з відновлення давно забутих істин.
Інакше в людства
майбутнього нема.

***

Творець дав нам волю дій,
дав розум і якості святі,
дав мудрість і відповідальність,
щоб ми, чоловік в потомствах своїх,
представляв Його на Землі серед живих.
Чоловік втратив подобу Його
і в думках, словах, діях л-юдиною став.
А все почалося з маленької брехні,
спокус і користі ненаситної,
а лицемірства вчать з малих літ.
Вже й лінивий, жорстокий, злий
про руйнацію говорити почали,
про руйнацію і самознищення,
та в діях і далі ми є подобою сатани.
Дав Всевишній усе для творінь і життя;
дав орієнтири в сонці, повітрі, воді;
дав у землі і у всьому на ній,
щоб ми не заблукали умом.
Вони у нас нічого не просять,
а лиш дають щиро й безперервно.
Звісно вони хочуть від нас
турботи, любові і доброти,
щоб ми не забруднювали їх,
не знищували й те усе,
що було до нас, тепер живих.
Та й не просять оплати, похвальби,
хоча були створені водночасі всі ми.
Інколи роблять, шкоду, перепони,
та й то для повчання, як настанови,
бо знищать людство не вони

могутністю своєю, а ми самі
знищимо своїм злом себе,
та й невидима бактерія життя забере.

***

Схаменімося люди, поки є час,
бо кожен знає про те,
що над нами в небесах,
то так і в самих нас щось є таке,
яке нами управляє,
яке нам з милістю допомагає.
Ми не бачили, и й не чули
тих джерел енергій живодайних,
не знаємо й того, як цей
Всесвіт облаштований
ось так мудро на усі віки,
а ми лиш можемо на Землі
благословити начала ті,
які Творцем, Творцями нарекли.
Так і має бути, бо ми
здатні словом благословити,
можемо щось позитивне творити,
можемо свою любов святу
нести, розширити в усе,
що навколо нас є
і саме діями позитивними
наповнювати джерела всесвітні,
звідки їх Всевишній завжди
дочасно потребуючим шле,
або кожен туди з проханнями іде.
Він першу дію зробив, бо створив,
створив Всесвіт і все живе в нім,
бо в поміч нам рушій дав,
щоб Дух святий ці енергії ніс
до всіх, усіх, хто життя носить у собі.
Ось так ці енергії світлі й помічні
і мають свій маршрут по Землі,
мають і мудрість, милість ті,
які діють в коловраті цім,
щоб ми, ніби, в ланцюжку були
в єдності і так в радості жили,
жили для інших, як і інші
живуть для нас, а ми усі
гуртом і творимо енергії світлі
для Цілісності спільної
і леліємо енергії живодайні,
які ми здатні творити всі.
Це є подяки за допомогу в біді,
за поміч в добрих ділах,
а ми тоді уже оживаємо,
цвітемо тим цвітом життя,
який ми радістю, щастям звемо.
Знаймо люди, знаймо всі,
що подяки, то це ліки,
якими ми лікуємо уми,
свої серця і душі.
Бо при діях таких

лікуються особи дві –
одному ствердженням є,
чи опорою у житті;
іншому, як поміч зі сторони
в хвилини тяжкі, скрутні.
Їх дію ніхто не забере,
бо це є енергії святі
так відчуттями проявлені
теплотою проявленою,
щирістю заявленою,
і є очищенням взаємин
між нами і Всевишнім.
Тоді й наснага до всього є,
тоді й справи вирішуються усі,
тоді долаються труднощі в собі;
чи то просто й легко йти,
радіючи своїй участі
в ситуаціях таких.
А подяка була основою
для задіяння енергій світлих
у ситуаціях при житті різних –
це була порада, чи засторога;
це була щира розмова,
це була допомога
своєчасна і потрібна...
Ось у діях таких нам приємно жити,
то й маємо тоді зрозуміти
своє покликання в це життя.
Саме це початок відкриття
нас для Всесвіту й себе
і тепер уже свідомо і сміливо
приймемо ці навички свої
і вміння діяти так завжди.
Це є наш орієнтир при житті,
і пізнавший, і прийнявший уже,
не відмовиться від них
у ситуаціях життєвих будь яких.
Це і є в нас, живих, на Землі
той життєвий стрижень,
який світиться з ества,
який посилає промінці
на все хороше навкруги,
як свідчення БОГа нам,
що любить Він таких.
Любімо й ми своє життя,
бо не повториться воно.
Збережімо в пам'яті те,
чим слід хороший при житті
ми лишити все ж зуміли,
зуміли для нащадків і для душі.
Знаймо люди, знаймо всі,
що у злих такого стрижня нема,
бо серце і душа у них злом закриті.
Тому то люди такі не бачать
позитиву в інших, собі подібних,
але его вторить в них,

що вони все таки хитріші,
бо тоді вони активніші
у злодіяннях своїх,
бо бісом вони гонимі
і умом вони давно уже
прилипли до статусів, посад,
прилипли до матеріальних надбань.
Вони закриті і глухими, сліпими є,
та ця їх закритість і не дає
бачити свій життєвий путь
і тому вони блукають при житті,
не маючи щастя у собі,
та ще й мішають жити іншим.
Саме вони є вогнем війн,
яким намагаються спалити
усе чисте і святе, яке ще
краплинками в людях є.
Знаймо люди, знаймо всі,
що саме злодіячі такі
гублять нас все таки,
гублять цивілізації усі.
У таких нема совісті,
нема любові і доброти,
нема й ума, щоб усвідомити,
що їх дії руйнують все,
а також і життя свої.
Та знаймо люди, знаймо всі,
що наша совість є той стрижень,
є тим хребтом всього життя,
а доброта, то є м'язи тіла
і любов із серця
освітлює, гріє все,
як торжество чисте
життя над злом.

ІСТИНА МОЯ

Істина не вимірна все таки,
правду життя знають всі,
справедливість в діях є,
а совість всіх їх тримає,
коли такий чоловік їх має.
Істина моя, як і істини усі
у Цілісності життя має у собі
те різноманіття у нашій здатності
сприймати, приймати світ
на основі розуміння суті,
як і облаштовувати умови свої
з суспільним обумовленням
психічних і фізичних дій
невидимих енергій.
Вони є і діють, та людина все ж
не вміє розумно керувати ними,
а однобокність в застосуванні
шкодить Цілісності буття,
бо відбувається руйнація
потоків енергій позитивних,

чи то неконтрольоване накопичення
енергій негативних в тій,
чи іншій місцевості на Землі,
де переважаючим фактором
є людина все таки.
Навіть накопичення зла
у будь яких видах, формах
однією особою у сім'ї
несе небезпеку йому,
то так і всім у роду.
Тому тут слід подбати
про очищення чимскоріш,
бо ці енергії негативні
є й досить пагубні.
Будьмо в бдінні завжди,
бо ці енергії негативні
людина посилає іще
в природу і у все,
що на ній росте,
що пливе, рухається,
або невидимим все ж є.
Тому не можна однозначно людині
обумовити словами подібності
прояву істини в діях,
як певної однорідності,
бо тут і правильність, і правда,
і справедливість, як і сама істина
гранями специфічними
показують свою однотипність,
то так і монолітність.
Та як не крути, то джерело істини
все таки є в правді з доброти,
яка формує в кожного тоді
взаємини справедливі
між усіма людьми,
зароджуючи їх чистоту і довіру,
бо тільки в довірі здатні ми
творити любов і доброту святі.
По суті ми в цих процесах
руху енергій таких є дотичні,
та все ж здатні облаштовувати життя,
щоб усвідомлено долучатися
до творення енергій позитивних,
чи спрямовано і з умислом уже,
або у невіданні умом своїм
плодити енергії негативні.

***

Істина моя, як і істини усі
тут, на Землі, і є лиш людські
і ними маніпулюємо ми,
та основу світобудови
не зрушимо все таки,
бо так облаштований
колообіг енергій всіх,
який і забезпечує умови співжиття
так, щоб жили усі вони

і життями кожен своїми
створювали умови такі,
одне одному в гармонії.
Та й інші учасники буття
не виставляють, як орієнтири,
як певні правила співжиття
в стані щастя й радості.
Фактично кожен вид життя
живе, діє задля інших,
та і сам живе з енергій тих,
які творять інші для них.
Ось так діють енергії різні
в колі життя Цілісності.
Так і має бути: зникає вид,
то Всевишній формує інший.
Так і людина намагається
свої функції зберегти,
коли пошкоджується частина тіла.
Ми можемо про це говорити,
ми можемо про це засвідчувати,
окрім сприйняття очима,
то так і голосом, чи словом в книгах,
або ум і душа бережуть в пам'яті,
щоб у духовному зростанні,
оберігати цю святиню
від помилок поганих.
Одні здатні помилок не допускати,
а дехто знову й знову
наступає на ті ж граблі,
а є й такі, які
плодять їх лиш інколи.
То така різність бдіння є,
і проявляється в діях людських
у вмінні оберігати себе,
чи то стати руйнівником уже
себе, близьких і всього навколо.
Та чи правильними є ці слова
при обумовленні основ життя,
як першого джерела
для дій правди, справедливості,
для дій любові, доброти і вірності?
Мабуть, так і є,
хоча кожен для себе бере
у застосунок для життя те,
щоб істинні знання були
смыслом і суттю наших дій,
які визначають наш життєвий стиль:
живемо ми в Благодаті всі,
чи живемо, як злодій.

***

Весь зміст і суть істини
присутні є лиш тоді,
коли ми є здорові і живі.
Коли є життя на Землі,
то є в наявності і істина.
Істина, уже як знання її,

які здатні забезпечувати умови
у цій Цілісності життя
людських істот живих,
бо саме вони здатні,
маючи здатність у собі
міркувати, аналізувати
і приймати рішення у мом.
З людина на Землі,
то є в неї і можливості
це життя зберегти,
його відтворювати,
є можливість відновлювати
у всій тій Божественній красі:
духовній і фізичній
зі знання його джерел.
І тоді ці джерела святі
нам і потрібно оберігати,
постійно про них дбати,
то тоді ми діяти будемо,
як істинні Творця діти,
творячи любов і доброту
на основах справедливості.
Знаймо всі, що життя –
це святиня основна.
Буде воно, то будуть тоді
і знання, і любов, і доброта;
буде довіра, справедливість,
будуть здатність і можливості.
Така вічність і правильність істини
жила серед людей і живе донині:
“Без БОГа-ЖИТТЯ – не дійдеш до порога!”
Тож навчаймося усі день при дні
творити енергії позитивні
і стримуймося від енергій негативних,
бо для цього Творцем-Духом святим
і був створений чоловік.
А коли не бачимо результат,
то подякуймо Всевишньому
і не гніваймося самі,
бо ще від наших діянь
енергії святі не дійшли.
Та знаймо, що вони все одно
прийдуть до когось з родини, роду.
Бо енергії духа, вміст душі
після смерті ума і тіла
живуть біля енергетичних полів
сім’ї, родини роду до тих пір,
допоки не знайдуть собі тіла,
та строки пошуків різними є
і залежать вони від того,
як довго ми, живі, памятаємо
тих, хто відійшов у засвіти.
Так є і так було завжди.
Так і треба у довірі жити,
бо енергії любові і доброти
знаходять ті енергії від рідні,

хто з неї відійшов у засвіти.
Саме такі сім'ї щасливі,
коли бережуть джерела родові
і тут стан здоров'я, чи гроші
в цьому не мають місця.
Прозриваймо люди всі
серцями, умами, душами,
а вже очі тоді
приведуть нас до істини.

ЖИТТЯ

Творець-Отець-Дух святий,
то єдине джерело життя на Землі,
а далі ми, творіння Його усі,
беремо участь у збереженні,
у збереженні і дієвості
цього джерела у всіх літах
з наявних вмінь і можливості.
Ми й розмірковуємо усі,
говоримо і діємо при житті,
як істинно Його подоба
по всіх тонкощах у всьому,
бо ми і є Його творіння-плід,
та життєві дороги саме такі,
як передбачено на тисячоліття всі
у Великому Замислі Творця
і вже Всевишнім Духом святим
настановляємося до хороших дій,
то і ми маємо вчитися жити
в усьому й скрізь в Нього,
бо підказок багато посилає Він
і ми здатні бачити і чути їх.
Ми єдине ціле еством з Ним,
ми хворіємо і Йому болить.
Він шукає зцілення
і ми шукаємо ліки.
Він турбується, страждає тихо,
то і ми терпіння проявляємо.
Всевишній часто терпить
наші злі слова й діла,
та проявляє милість завжди,
даючи можливості виправити,
даючи строк для каяття,
прощаючи і попускаючи помилки,
щоб не мали вантажів
і скоріше йшли до змін.
Він так нас і вчить, щоб і ми
такими у взаєминах були.
А як радіє Він, коли ми
підказки приймаємо ці,
бо це і є життєва мудрість,
в якій є та доцільність,
є та раціональність,
коли ми здатні вчитися завжди
жити на дрібничках малих.
Отець-Творець-Дух святий

інколи зупиняється, міркує
і свої дії змінює,
то і цим є прикладом нам
змінюватися по можливості,
щоб все таки відновити
суть істини про Цілісність життя,
як і окремого сина, дочки зокрема.
***

Тому то нам інколи,
щоб не згоріти душею в горі,
чи то в іншому негативі,
то тут найкращими є ліки –
пошуки духовності почати у собі,
які є у нас у кожному
і пізнавши їх ростки,
укріпляймося у надії,
що можна жити й далі,
бо пізнання відкриває
нам якості життя усі,
а вже з ними можна жити
і це життя щиро любити.
Знаймо всі, що ці якості святі
можуть бачити і сліпі,
можуть чути їх і глухі.
Та лишень жорстокі, злі,
зустрічаючи їх при житті,
не бачать справедливості,
не чують любові і доброти,
бо набухають злом таким,
що не бачать і не чують зовсім
у своїй ненависті до життя
на всі дні, роки до самого кінця,
та ще й нещастя своє таке
залишають рідним діткам своїм,
отак “даруючи” нещастя ці їм.
Люди дозрівають чогось при біді,
а нам би в ідеоологіях своїх
держави допомагали
духом світлим розвиватися й рости,
то ми би це розуміли і прийняли,
як культуру поведінки і дбали би
про якості життя завжди
не боротьбою, а з любов'ю.
Тому то бережімо ми
навіть проблиски маленькі доброти;
навіть малесенькі можливості,
щоб могли діяти по совісті;
навіть зернинки любові ті,
за які БОГ розкриє обійми.
Ось чому Всевишній Дух святий
не лишає в горі, чи в біді,
тих, хто еством є відкритим
і творить доброту день при дні,
хто правдолюбцем у всьому є,
хто любов святу собою несе,
хто ділиться хліба шматком,

хто готовий дати душі тепло,
то так і тим, хто потребує для життя
підтримки, допомоги у ділах,
то так і для суцього у собі.
Бо любов, доброта, справедливість
є подарунком від Всевишнього,
які Він несе кожному від Творця.
І в цій дії Його у нас є можливість
дарувати їх усім навкруги.
Це, ніби, жертвність свята
по духовній спорідненості;
це жертвність Всесвіту, життю.
Та скільки радості дає ця дія.
І розуміючий є щасливим
у цих діях хороших, милих.
Ось так ми спізнаємо умами
всі якості святі і себе
при Благодаріннях за все.
То знаймо люди, знаймо всі,
що життєві путі на Землі
кожному із нас вистеляє БОГ,
якому Всевишній послав
той план і ті можливості,
щоб і байдужий зміг
знайти той єдиний путь.
Бо так влаштована Цілісність,
що якщо є носій життя,
то йому і буде вказаний маршрут,
буде й допомога тоді,
коли будуватиме свій дім;
буде й пара для сім'ї;
буде професія і друзі,
яких потребуватимемо ми,
то так і ми для потреби їм.
Значимо є для всіх
розуміти, що одна невдача,
чи помилка-гріх
потягнуть у життя інші
енергії негативні.
Так не буде, коли ми
зможемо розпізнати
в помилках підказку життя,
а коли не вдасться і це,
то берімося до добрих справ,
які нам дають задоволення,
дають настрій, радість,
бо саме ними здатні ми
у життя своє притягнути
інші енергії позитивні,
якими зможемо ми виправити
свої погані дії.
***

Життя – є ріка, а в ній вода
тече, пливе зимою й серед літа,
хоча взимку замерзла,
та під льодом бурлить, грає,

шепоче і окунів в омуті ганяє...
Ось так і в нашому житті,
та скільки у ньому є добрих,
чи садинок, злих, або люблячих...
А дець у ньому є і ми,
та себе ми не бачимо,
не чуємо інших теж.
Ось таке воно життя,
насправді, як вода
про яку знають лиш деякі,
що вона є аш два о,
а там у воді життя своє...
Та не зневірюймося ми,
бо вода у житті частиною є,
а в житті багато чого пізнаємо:
що є любов у білім світі,
що є справедливість і доброта,
то не розчаровуймося при невдачах,
а поміркуймо на самоті,
що може саме праця ця
і не потрібна нам взагалі,
а може щось потрібно й змінити.
Буває й важко жити,
та знаймо люди всі,
що вага, труднощі усі
завжди по силі нашій,
буває й легенько інколи
вирішується усе, усе,
то в обох випадках
Всевишньому дякуймо.
Та не ставаймо байдужими
до життя при житті
і все приймаймо, як дари:
і погане для розуміння того,
що ми у собі носимо зло;
то так і хороші дари,
як подарунок згори,
щоб ми й далі так росли,
росли духом і умами,
як те й подобає нам,
Творця всім діткам.
Тому приймаймо будь які дари,
які ми зустрічаємо в путі,
бо саме такі вони й потрібні,
бо саме стільки здатні ми
без напруження донести.
Бо кожному дається ноша така,
яка буде по силі носія,
та і стільки наскільки
в нього потреба буде
для того, щоб дух чоловіка
гідно нести у лігах.
Тому знаймо сестри і брати,
що байдужість завжди
є від ума, то навчаймося жити
по совісті, серцем, то тоді

наші діла вирішуватимуться усі.

***

У наш вік можливостей
треба подбати тим, хто має їх,
про те, щоб по всій Землі
ніхто голодним не йшов спати,
щоб кожен мав житло, хату,
бо ганьба велика людству,
коли є голодні і ті, хто мерзне;
коли так багато сиріт на Землі
і так багато будинків для них,
як уже для відторгнутих.
То чи почують ці слова ті,
хто може без напружень
подбати про таких,
бо й вони мають свою долю,
та духом вони рівні з тими,
хто має можливості допомогти.
Хоча сирітство не на все життя,
а лиш незатребуваність наша
в суспільстві, колективі,
а ще гірше, коли в родині,
то цей тягар суспільний
часто ми несемо з року в рік,
коли основна маса нещасних таких
ламають стрижень життєвий свій,
впадаючи у стреси, байдужість,
а то і в алкоголь, наркотик.
Та все ж пізнавати щастя
ми здатні всі і самі
докладаючи певних зусиль,
доброю буде й допомога рідні.
Хай програма-доля-карма
є, нібито, для нас такою,
та все ж Всевишній дає шанс
жити в щасті усім нам
Знаймо люди, знаймо всі,
що не потрібно все таки
людську подобу втрачати
самотнім, сиротам, відторгнутим,
коли думки про смерть снують,
бо не просто із життя відійти,
чи самотність таку свою забути.
Тому і допомога від можливостей,
допомога від Всевишнього святого Духа
дає можливості великі, явні і ті,
які лежать в душі на віки,
то так і від любові і доброти,
яка все ж є в умах і діях людських.
для цих прошарків суспільних.
А ми запрошуємо всіх –
почнімо творити доброту,
бо ці дії чисті, щирі,
а ще краще потаємні
дають чудовий результат завжди.
Тож знаймо про це усі

і проявляймо мужність,
проявляймо жагу жити
і цим будемо Благодарити
при кожній думці, слові, дії.
Тоді ці енергії радості,
великі, чи малі по собі
будуть до БОГа летіти,
а Він у радості своїй
теж поміч таким пришле
і ось так разом, як в сім'ї,
здатними будемо вийти із біди.
Так було віками, так і сьогодні є
і так буде в майбутті,
бо люблячим життя
добавляється щастя і літа.
Є над чим поміркувати,
то діймо уже сьогодні,
бо врожаї-результати
потребують строків.
***

Чого Всевишній не питає:
“Чого ми хочемо в житті,
коли є при здоров'ї в тілі;
коли мрії і надії в голові
будують плани й цілі;
коли проблемам у ділах
нема початку і кінця;
коли болі і різні біди
вимотують соки й дух?”
Не питає, та знає
і поміч посилає,
та наша біда в багатьох,
що ми є сліпими і глухими
і тому не бачимо
при очах відкритих;
тому й не чуємо тих слів,
бо закриті єством.
От і відповідь уся.
А якби ми усі жили
і зрячими були,
коли би навчилися чути,
то і цим би пізнали себе
в можливостях змінювати й світ.
Хоча для цього
і не треба багато –
лиш не робімо зла іншим,
та й допомагаймо
потребуючим завжди.
От і вся наука всім,
щоб жити в щасті й радості,
щоб вчилися і жили усі
з любов'ю і в доброті.
Бо все, що чуємо, бачимо ми,
як і у всьому діємо щиро й гідно,
то все це і є наше життя,
а не чиєсь, хоча і вони

і ми працюємо щодня,
та все ж є частиною Цілісності
і це є свідченням для всіх,
що ми усі з'єднані
і ця одна єдність
в цілому діє мудро,
хоча і плодимо чимало зла
з хитрості свого ума.
Людина, як єство, як механізм
рухається, діє постійно
собою, то так і у собі
потоками думок різноманітних,
та й говорити бажаємо усі,
однак все одно робимо
усе самі собі при житті,
бо ми його частина
тілом і просторами.

ВСЕСВІТ І ЗЕМЛЯ

Люди не здатні досягнути
очима й умом Землю всю,
а Всесвіт для них
є незвіданий зовсім.
Хоча й визнати згодні,
що ми, земляни, і планета вся
досить тісно з'єднані
цими енергіями життя.
Всесвіт впливає на нас,
то так і ми здатні нести
у простори всесвітні
енергії позитивні,
то так, на жаль, і визнати,
що закриваємо себе самі
енергіями негативними.
Так, це погано втрачати
Цілісність Творця-творців
у таких роз'єднуючих вчинках.
То хай ці слова, міркування
допоможуть зрозуміти всім
свої потреби, і можливості свої,
щоб жити у взаємодії всім
щасливо з любов'ю і в доброті.
Всесвіт бачить, відчуває нас,
та і земляни спроби роблять,
щоб у Всесвіті всюди побувають.
Думають, що життя-БОГ там є,
то насправді воно так і є.
Старання і пошуки землян
зводяться в умах
не тільки для таких пізнань,
бо вони уже стурбовані –
одні, щоб життя зберегти,
інші, щоб туди втекти
від наявного зла на Землі,
хоча не розуміють істини,
що відлетівши туди

з насінням своїм,
то і там зросте любов і доброта,
чи та жорстокість, зло і брехня.
Ми уже й знаємо усі,
що важко жити стало на Землі,
що уже проявлена руйнація
потоків енергій позитивних
і це є небезпекою для життя,
є загрозою і для планети.
То будьмо дійсно творцями ми
і не несімо негативу туди,
та й Всесвіт не допустить таких
гостей, чи колонізаторів злих.
То маємо усвідомити усі,
що очищуватися пора
прийшла для блага на Землі,
то так і для мира у Всесвіті.
Знаймо люди, знаймо всі,
що це є потребою сьогодення.
***

Старання і пошуки землян
того спасіння і блага у Всесвіті,
де одні уже там літаками,
а інші лиш думками
є по суті діями намарними,
бо Цілісність Всесвіту цього
облаштована творцями давно
і вона дбає про збереження своє,
де кожному є місце й строк,
то творімо уже самі
любов і доброту на віки,
щоб тут наші нащадки жити могли.
Для цього не потрібно летіти,
не треба повітря палити,
не треба суєти плодити,
бо там де народився, зріс ти,
то тим духовно сам доріс
і можеш ногами в дорогу йти
переходом у два дні.
В інших пошуках нас
серце й ум поведе й туди,
коли ми духом доросли.
Літали ж бо земляни
у Всесвіті завжди
зі своєї духовної чистоти.
То очищуймося, люди, всі
від енергій негативних
і такі мрії будуть дійсністю тоді.
Та підлі, злі, хитруни є лицемірами
і вони хочуть уже заховатися тілами,
хочуть сховатися сім'ями,
бо вже є видимими ознаки,
що ми своїм злом, брехнею,
своїми енергіями негативними
руйнуємо планету цю.
Ми це допустили самі,

коли зневірилися і мовчали,
коли байдужими ставали
до проявів злих,
бо довіряли і любили всіх,
приймавши зі Всесвіту воїнів злих
п'ять тисячоліть тому,
а тепер і самі
є ненависниками любові і доброти.
Планета плаче дощами,
похмура й сіра днями,
а люди під гнітом зла
так подібні на черв'яка
і не хочуть творити доброти
на справедливості з любові.
Знаймо, знаймо всі,
що наша доля, життя
є в наших можливостях,
щоб почати відновлювати
істинні знання про життя
і докласти усіх знань і зусиль,
щоб відродити Рай на Землі.
Тому розуміння таке
мотивувати людей може
до зміни поведінки у всьому,
щоб зберегти на Землі
умови для життя в радості.
Звісно нам і відоме те,
що покидати планету почнуть ті,
хто матиме можливості –
гроші, статуси. Та основна маса
землян таких шансів не має
і це їх сильно лякає.
Та страх сам по собі
не такий і страшний,
та коли до таких
приєднуються зневірені, байдужі,
то діями своїми вони
прийдуть до масової погибелі.
А вихід все ж є
і милість Всевишнього засвідчує це.
Знають про це і просвітлені, святі,
а тепер знаєте і ви, усі.
Бо страх завжди відійде,
коли надія в умі зріє,
бо з нею єство злітає
у висоти ті, де літають ангели,
які оберігають завжди
романтиків замріяних.
А коли такі змогли
страх покинути,
то здійснюється й надія,
то й радість до таких прийде.
Так, прийде до тих,
хто змінюється у собі
смирено (з миром)
без гордині, похвальби.

Ми маємо знати тепер усі,
що будь які кризи, чи війни,
ми здатні зупиняти спільно їх,
коли відважимося всі
жити по справедливості,
коли спільно будемо творити
доброту і любов святі.
Бо саме ці енергії позитивні
і створюють хороші умови,
які будуть можливостями таким
теж у разі руйнації Землі
відлетіти на інші планети
і Всесвіт дозволить це, і прийме,
бо Всесвіту потрібні завжди,
як і Землі люблячі, творчі, добрі істоти,
які здатні позитив творити.
То знаймо люди, знаймо всі,
що поки є можливості у собі
творити якості життя усі,
щоб забезпечити нам і нащадкам
можливість відлетіти
на вайтмарах тих,
які сюди прилітали,
як на звичайні автовокзали.
Ось так просто все
при наявному житті
і для цього ще є можливості
уже тепер, уже сьогодні
літати у Всесвіті ті,
хто духовно наповнений,
бо вони й там зможуть рости
і розвиватися в поколіннях своїх
з можливостями розширювати рід.
Хай знають і ті злі, що у них
не буде можливостей таких,
бо вони тепер і тут уже
гріхами-помилками обтяжені.
Вони не здатні будуть в суті,
бо там жити мають право ті,
хто творив і творить при житті
якості позитивні світлі.
Бо наявна байдужість,
як і приреченість у страху
до остаточної руйнації приведе.
А пропуск у Всесвіт
отримають із нас ті,
хто духовно виросте
приблизно до рівня тих
активних суспільних святих.
Автостанції на Землі
будуть теж там і тоді,
де будуть жити світлі.
Тож починаймо готуватися усі,
щоб дійсно жити в епосі золотій,
чи то бути готовими відлетіти.
Не думаймо про одяг, їжу,

про авто, ліжко, штани,
бо там в цьому нема потреби,
як і тепер на Землі,
де їжі вистачає чоловіку одному,
яка поміщається в долоні –
і це на одну добу.
Там і гроші не потрібні.
Важко це зрозуміти нам,
важко прийняти за правду,
бо досить сильно забруднені ми
різними діями негідними,
та шанси іще в багатьох є.
Та не зможуть вилетіти ті,
хто не вмів жити і іншим мішав;
хто погано державами керував
і ті, хто їм допомагав на місцях
руйнувати Божий промисел;
хто організовував кризи, війни;
хто організовував брехню, обмани,
хто писав закони і канони,
щоб тримати людей у страху й покорі.
Вони не розуміють мудрості
Творця-творців і моці позитиву;
не розуміють і тієї істини,
що кожен при житті
має рівні можливості
розвиватися й рости,
рости духом і душею,
та все ж на еволюційній драбині.
А є ж серед нас і такі,
які підніматися здатні
через щабель, а то й два.
Ось такі у БОГа дива!

***

Умовою співжиття у Всесвіті
буде та соціальна рівність всіх.
Так передбачено уже давно
Творцем-творцями
у Великім Замислі Його.
Та сім'я, родина, рід завжди
основною ланкою були
в облаштуванні життя на Землі,
бо там була спорідненість
кров'ю, духом, тілом;
там формувався сімейний дух;
там формувалися традиції;
там вчили по совісті жити;
там вчили любити і доброту творити;
там була шана й гідність;
там була довіра і взаємовиручка.
Він не хоче, щоб і там були війни,
щоб там множилося зло, брехня,
жорстокість, осуди, гординя.
Це Його кредо, істина й милість
діяли і діють, і будуть діяти,
бо інакше не буде кому

такі слова писати і читати,
не буде кому пісень співати...
Тож поміркуймо всі,
що з таким розумінням ми
здатні й тут, на Землі,
це життя прекрасне зберегти.
Цей шанс є для землян
і він пророками описаний,
як епоха золота в періоді
на дві тисячі шістсот літ,
то будьмо розумні й мужні
подбати про таку можливість.

СВІТ

Коли у нас появиться відчуття,
що ми у світі не самі
і таких є багато на Землі;
що ми усі є сестри і брати;
що єднає нас Всевишній Дух святий,
то тоді до нас у життя
і приходять енергії позитивні
і ті бажання всі: бути справедливим,
бути добрим, люблячим, щасливим,
то тоді кожен порух наш
буде спрямований на те,
щоб ми воістину творцями були.
І саме такі життями лишають сліди,
а потім, перегодя, інший по них іде
і вже стежечка видимою є,
яка таких на путь приведе,
по якому уже ті йдуть,
які істину з собою несуть.
А ми, мабуть, неправильно жили,
коли уже прожили сімдесят літ,
та не зуміли лишити по собі слід,
яким би могли вільно йти
до Всевишнього на суд.
Суд почався вже з оцінки,
бо ми, лишаючи сліди,
які люди бачать, чують їх
тільки при житті,
бо після смерті чогось ми
не знаємо й того,
чи дійсно йдуть вони
по цих слідах,
хоча би інколи.
Та коли ми чуємо самі
серце, совість свої,
то, зазвичай, вони
мотивують нас дивитися
на ранкову зорю
аж до сходу сонця;
мотивують омивати себе
ранковою рососою з трави,
чи то літнім дощиком дрібним,
чи то сніжком пухнатим,

які у сонячній промінні
світяться веселкою завжди
і саме ці енергії радості ми
залишаємо нащадкам, як сліди.
Світ набагато ширший.
Всевишній наш Творець
є набагато мудріший
і досить таки раціональний,
бо дбає, щоб ні одна істота
при завершенні життя
не залишила цей світ
без позитиву у собі.
Наш світ лиш частина Всесвіту,
наш Дух святий всенаповнюючий,
теж є частиною Всесвіту,
то так і БОГ-Життя
є Всесвіту лиш частина,
хоча й досить щільна.
а ті, хто говорить сам собі,
або й публічно, то це уже
помилкою-гріхом є,
що, нібито, всецілий БОГ
є Ісус Христос, Будда, Мухамед.
Та ще й коли говорять такі:
“Господь БОГ наш,
господь Ісус Христос”,
то так публічно такі
насміхаються невідаючі л-юди
над святою істиною,
бо Ісус не є суспільним князем,
ним і не був при житті,
бо це посада, статус суспільний,
чи то з Ісуса, Богородиці
господина, царя-царицю зробили,
принижуючи ту Велич святого Духа.
Що всі такі дурні,
що ось так відторгуємо
у порівнянні Творця-творців
зі створеним ним того
Всесвіту великого,
який продовжує бути,
бути і життя відновлювати
по Його Замислу Великому
є діючим і процвітаючим,
а тепер по їх трудах
опинився загниваючим.
Світ ширший і мудріший
ніж ми можемо уявити собі.
Бо світ тчуть саме ті,
хто світлий душею, духом є.
Ось чому словом світ
називають сукупність всю і все,
яке живим є у Цілісності цій.
А людська спільнота на Землі,
то є мир, то є взаємини людські,
то є істоти живі, які

і називають себе і простори свої:
ми-р – ми-радість несемо
Всевишньому Духу святому
у подяках за життя у дні.
***

До світлості, святості
тягнуться ділами чимало з нас,
та доростають духом одиниці,
хоча по суті саме вони
є джерелами світла між людьми.
А скільки енергій позитивних
іде до нас з джерел всесвітніх
тим світлом і теплом,
освітлюючи і гріючи,
а також Всевишній править звідти,
посилаючи знання, підказки,
настанови, поміч і все,
що в нього в достатку є.
Та все ж ми маємо знати,
що всі якості життя на Землі
облаштовуються все таки
енергіями позитивними
і тому ми маємо розуміти всі,
що вони і носії виснажуються,
а ми в мир життями покликані,
щоб ці джерела поповнювати.
Тому і маємо очищувати усі
єства свої, щоб бути з'єднаними.
Тоді ми здатні будемо
вирішувати питання свої,
а також наповнювати
джерела всесвітні.
Прощення, каяття, зміни,
доброта, щастя, любов
очищають єства тоді
і світитися починають вони,
то допомагаймо таким
у творенні любові і доброти.
До цього світла тягнуться
чимало, та його бояться ті,
хто плодить енергії негативні.

СТРАХ

Часто люди бояться смерті,
то знаймо всі, що вона
все одно приходить у кінці життя.
А старші люди ще й добавляють,
що мертвих боятися не треба,
а маймо страх серед живих,
бо всіляка небезпека,
чи зло ідуть від них.
Тому й боятися її не треба,
хоча вона й мить життя,
та все ж у житті прикінцева,
бо то й була її пора.
Ніхто не помирає без пори,

хоча добавляються літа життя
декому за їх добрі діла.
Та знаймо й те, що за дії злі
забираються й роки.
Та, мабуть нема таких, хто би
не спізнав страху при житті.
Так, страшно є тоді, коли
ми є мертвими при ході,
коли є розуміння тоді,
що ми цим страхом є хворі,
то хворітимуть і покоління всі,
хто і далі плодить слова і діла злі,
бо їм страшно у кожному дні
за дії злі в минулому дні,
за лицемірство, цинізм свої,
як і за помилки-гріхи будь які.
Ми боїмося, що при житті
розкриються брехні наші,
що розкриються все таки
наші кражі, зради...
Це велика кара, як посмертний рок,
коли не можна уже в страху жити,
коли навіть не можна й померти,
бо в таких смерть така бажана.
То в моменти такі зупинімося в умі,
що це і має так бути з розуміння того,
що ми маємо через пізнання пройти,
що це нас Суцций так веде до каяття,
бо ніхто не може знати дату,
коли смерть прийде,
коли тіло в землю піде.
Так, страх паралізує, коли ми
не спізнали щастя й радості.
Тому творячи, радіючи у днях
ми самі є часиною цього життя,
цього БОГа святого,
то таке розуміння, чи й прозріння,
виводять нас на той путь,
яким у щасті при житті ідуть.
Однак злякавшись ми,
то закриваємося у естві,
зупиняємо й рух енергій у собі.
Тоді й помирає усе живе.
Помирає тіло, а з ним
помирає життя й ум.
Вмер, то й страху уже нема,
бо страх є інколи, чи постійно,
коли ми живі і щось плануємо,
щось робимо, про щось мріємо,
щось дає результат,
а щось не дається нам,
та все ж є тоді ми
в турботах і при ділах.
Тому то, коли ми живі,
то пишемо й ці рядки,
то й здатні любити

і допомагати собі подібним.
Саме дії такі є допоміжні
пізнавати причини й суть страху
і тоді таке розуміння звільняє,
звільняє нас від емоції страшної,
звільняє перешкоди ті,
які закривають при житті
наші можливості,
то так і для ества,
яке відновлює тоді
зі Всесвітом зв'язки,
то так і зі всіма.
Хто живе чесно
і любить це життя щиро,
то такий не боїться смерті,
не боїться він і злих.

СВІТ і ЗЛО

Визнаймо усі, що в нас часто є зло,
та часто воно є з невідання того,
як вийти з під впливу зла.
Також великої шкоди привносить страх.
А сьогодні в стані страху
майже всі люди на Землі,
яких в цей стан ввели
керівники держав і релігій
з їх помічниками й кліром;
які ідеології формували віками,
щоб вільно маніпулювати умами
і здатні вони уже по команді
забирати життя у тих,
хто непокору проявляє.
Та знаймо люди, знаймо всі,
що зло, яке в людях є
найбільш важке і небезпечне
і його вносять саме люди злі
у середовища людські:
в магазини, в колективи,
а то й сіють по вулиці
і воно діє цілеспрямовано,
жорстко, бо діє силою темною,
а до декого чужого носії такі
доторкуються спеціально,
або мимовільно у злі,
особливо в завісті і ненависті,
чи то в осудах, обидах своїх.
Важко зцілитися від зла
і практично людей злих,
як носів і наплodжувачів,
майже неможливо очистити.
А це є біль, проблеми у житті
це є біль в людському тілі,
це є біль в людській душі
тими проявами негативними,
які є в страху, гордині, злі, брехні.
В брехню ми входимо всі

при спокусах, зависті,
бо брехня створює ілюзію
сенсу життя і дій в ньому,
активує ум до пошуків
легших способів
у придбанні матеріального,
у придбанні авторитету...
Тому то брехуни при житті
мають з цього втіху,
що так хитрістю і легше
мають більше і дешевше.
Правда ж навпаки – гірка
і відштовхує багатьох,
бо жити з нею серед брехунів
все таки не просто
і це причина основна,
яка звабила чоловіка
і він з часом став л-юдиною
з такими ж чинниками зла
від цієї маленької брехні
аж до готовності вбивати,
маючи оправдання завжди,
бо і самі вбивства є наслідком брехні.
Та лиш вільні, справедливі,
як і добрі й люблячі завжди
спокійно, врівноважено
і гідно в житті йдуть.
Люди можуть гамувати біль
таблетками, мікстурами,
та зцілити не можна їх,
бо вони не хочуть самі
змінювати життєвий стиль,
в якому так багато злих дій.
Тому й вилікувати, зцілювати їх
так важко без кінця, бо злі дії
проявляються болями знов
у болях тіла і душі.
Всевишній саме так
говорить з їх умом,
та вони нечують,
а бажають далі силою і злом
з вигод і користі
завойовувати простори,
пригнічувати і обманювати всіх,
хто працює на них.
Зло тяжке, колuche і холодне,
тому його обходять всі, особливо ті,
хто має у собі ту БОГа іскру,
яка освітлює їх путі, то вони
й здатні бачити, відчувати злих.
Плодять зло люди злі,
бо щастя не спізнали вони.
Тому таким потрібно допомогти,
а не ображатися, чи гніватися на них.
Важко все таки злим носити у собі
ті груди-накопичення злі,

та все ж і порада їм:
стяжайте Духа святого,
долучайтеся до добродіянь,
бо скупчення енергій злих
приводить до деградацій таких
духовних, то так і фізичних.
Це потребує особистої участі,
участі активної в допомозі
потребуючим того хліба для їди,
того хліба насущного для душі,
бо ці дії допоможуть собі
очищувати себе і простори ті,
де ногами ходили такі,
де очима осягали обрії,
де серцем, душею вони
мріями і снами були,
бо це і є оцим життям святим
з такою от присутністю.
Хай би скільки ми
наплодили зла при житті,
та все воно в минулому уже.
Ми його не змінимо,
не сховаємо, його
й не витерти з пам'яті уже.
Тому коли ми при одрі,
хворі, чи в докорах сумлінь
і іще є дні, чи мить одна,
то помолімося в діях щиро
і всі хвилини в дії перетворімо,
щоб прощеннями за погане
і добродіяннями своїми
очистити життя своє
саме змінами у всьому
і цим відкриється нам путь,
путь для духа і душі,
щоб гідно у засвіти відійти.
Якщо ми при житті
змогли настяжати самі
стільки любові, чи доброти,
як і інших чеснот життя,
що їх є так багато,
то при смерті це багатство
залишається близьким живим
тими енергіями невидимими,
які і прикрасять їх дні.
Ось так часто зберігається в роду
ця подібність в діях всіх
щирістю, милістю, добротою,
то і в нащадках є проявленою.

СВІТ І СВІТЛІ

Тож будьмо світлими у діях,
то будьмо теплими у взаєминах,
бо саме на таких спокон віків
трималася і тримається Земля.
Тримається і все, і всі,

хто носить у собі
цю святиню світову,
яку життям люди нарекли.
Тому й порада від нас тим,
кого турбують докори сумління,
щоб свідомо йшли до таких,
які в діях світлі, святі,
то там прозрієте самі
і понесете світло життя по землі.
Також знаймо люди й те,
як важко світлим інколи
жити серед злих, жорстоких,
як важко дивитися на цей мир,
де так багато злих, темних носіїв.
Лиш милість Всевишнього,
лиш милосердя світлих все ж
не знає у зціленні меж,
бо коли приходить світло,
то тоді й темнота зникне.
Вони й у волі дій
ідуть гідно по землі,
а також освітлюють путі тим,
хто за ними позаду йде,
чи то поряд свій путь торує.
Це талант від Всевишнього –
зцілювати пошкоджені душі.
Не дарма поетів, музикантів
і взагалі натури творчі завжди
частенько до нього в гості поспішають
і там знаннями себе наповняють,
щоб серед людей їх нести...

ПРОЩЕННЯ

Прощення – це перший крок
до очищення ества при житті,
це перший крок до дверей,
щоб відкритися серцем нам
собою для Всевишнього.
Прощення – це перший крок в житті,
щоб насправді йти до пізнання істини.
Бо істинного прощення нема,
коли після слів немає дій;
бо, навіть, і ми не простили,
коли в діях не змінились.
Тож справжнє прощення є тоді,
коли відкритими уже є ми,
коли й самі творимо позитив.
То лиш тоді можемо сказати,
що дійсно ми спізнали
суть БОГа істинного.
Бо прощення не тільки слова,
хоча вони є першими у намірах,
та саме дії позитивні всі
формують нашу нову суть-поведінку.
Слова прощення – це намір,
чи лиш факт, що ми підійшли,

щоб відкритися єством,
а далі дії, які, ніби, гості
у нашому домі, в середині,
ніби, хтось зайшов відомий
енергіями своїми.
Він тут є і має бути? – питаємо себе.
Так і саме так, присутністю своєю,
хоча про енергії його
ми не знаємо нічого,
та засвідчувати готові ми
про присутність їх можемо
відчуттями тривоги, чи радості
за ті зміни у собі
при розумінні і прийнятті,
якими ми займаємося щоднини.
Прощення не стирає минулого,
але дозволяє далі йти,
дозволяє гідно йти додому
з очищеною душою
уже без вантажу у собі
тієї помилки-гріха,
яка так совість мучила.
Прощення – це путь
короткий, або й довгий,
та все простивши,
чи то нам простили,
то цим ми себе звільнили,
звільнили від подальших дій
у цьому напрямку, та лиш
подальші хороші дії
дозволять очистити єство
Особливо, коли гординя,
чи образа, гнів, брехня
не покидає нашого життя.
Ось чому не так просто
очищати своє єство
від цієї грязі негативу,
бо прощення не одне слово,
а й цілий ряд справ,
справ хороших і потрібних.
Хоча починаємо ми
виправляти помилки свої
з мужності сказати ці слова:
“Прошу прощення в тебе...!”
з устремління відкрити,
відкрити серце й ум свій,
відкрити душу для всіх,
а особливо значимо в таку мить
відкритися для Всевишнього.
А далі в цім путі ми
прощаймо всім самі
і не залежно від того,
чи просять нас, чи ні,
коли пам’ятаємо ми,
про свою брехню, зло...
Бо не простивши, ми

колись будемо страждати,
страждати самі, чи ті,
до кого наша душа прийде
для продовження ходи,
ходи в іншому житті уже
і в стражданнях цих
ми тоді іще більше
опускаємося на дно,
або рішення приймаємо
і, докладаючи зусиль,
творимо доброту і любов,
які дозволяють відкритися нам
саме для полегшення
на дії прощення.
І тоді ми відчуваємо,
відчуваємо волю до дій,
відкриваючи єство своє,
поновлюючи чоловіка ім'я
на цій планеті Земля,
спом'янувши своє благородство,
а не гординю, чи лицемірство,
бо благородство при житті –
це вміння родити радість у собі,
радість для себе у естві
і радість для всіх.
Тож будьмо усі ми
творцями радості і доброти!

ДОБРОТА

Та знаймо люди, знаймо всі,
що світоустрій все таки
тримається на людях тих,
які спокійно, умиростворено
все життя день при дні
були і є творцями доброти.
Знаймо люди й те,
що інколи і дія мала
із чистоти серця і ума
може відкрити закрома,
які наповнені уже
різними дарами БОГа,
яких вистачить багатьом,
хто з таким іде рядком.
То знаймо, знаймо всі,
що таку глибу доброти
здатна піднімати любов свята,
яка є саме в тих,
хто здатний бачити
чужі потреби, чи біду,
хто здатний допомогти
саме в мить потрібну,
бо це є часто той злам,
який дієво засвідчує всім
ту прірву між добром і злом.
Хоча він може бути
у ширині на крок комара,

та інколи й не кожен кінь
здатний подолати його.
Ми ж бо знаємо усі,
що ці енергії на Землі
ходять поряд завжди,
та лиш доброта, як ріка
дає воду свою всім і вся,
хто біля неї живе,
та й зло колюче, бридке
і собі з неї енергії п'є.
Тому й ми запрошуємо всіх,
щоб навчалися самі
творити доброту повсюди,
бо її хочуть все таки
усі, усі у кожному дні.
Її хочуть і люди злі,
то хай буде стільки її
на нашій матінці Землі,
щоб вистачало її для всіх.
Вона й сама шукає спраглих.
Доброта, як вода,
знаходить вихід завжди,
а зло причепиться до зла,
чи сяде в людському умі
і інколи підло вкусить, вколе.
Тому й не люблять його,
та в кого серце добре,
то в нього вогонь любові є
і зігріє він тоді це тіло
і іншим посилає щиро
цю енергію святу
і, навіть, тоді, коли
є люди добрі у собі,
та відмовитися не здатні
від суспільної спокуси,
то обростають голкою, жалом,
а інколи такі пливуть по течії,
бо мають каплю доброти у собі.
То знаймо люди, знаймо всі,
що там, де є крапля доброти,
то там енергії її завжди
вистачає такому хлопаку,
і навіть лід там розстає,
де нога доброго ступає,
де він присяде на землі,
то там з часом квіточка зростає.
Чогось так в житті є,
що біля людини такої,
в якої є любов і доброта,
то там і дихається легко,
там чогось і промінці
сонячні тепліші;
то там все менше й менше
появляється людей злих.
Ось чому при житті
любов, щастя і доброта,

де би не появлялися вони
освітлюють життєві дні
собі і іншим.

Ці якості у всіх
зміцнюють їх дух,
тому то і стверджуємо ми,
що такі тримають собою
цю планету у Всесвіті,
то так і життя людини.

Леліймо ці якості життя,
докладаймо й певних зусиль,
бо лиш любов і доброта
здатні зберегти
життя на цій Землі.

Тому то саме з доброти у нас
є милість, милосердя до всіх,
то так зріє цей процес
духовного зростання мас.

Ось так доброта любов'ю додається
і цим навчить всіх живих
примножувати ці якості святі.

Єднаймося усі на якостях таких,

Бо в дружбі ми могутні,
бо в дружбі і здатні ми
жити в мирі і при хлібі,
а війни лиш демонструють силу,
та і злі вони тому, що в них
постійний гнів, зло з брехні
бо так сильно загрузли вони
у своїх ділішках-гріхах...,
з яких немає вороття.

Будьмо справедливими усі
і навчаймося творити
кожен по собі і в гурті
цю любов і доброту святі.

Тож поміркуймо люди всі:
чи треба нам війни злі?
чи треба нам любов і доброта?
і що ми зробимо для цього
кожен, кожен по всій Землі?

Доброти, любові, справедливості
не можна за гроші, золото купити,
та їх і не продають у магазинах.

Їх творять при житті ті,
хто зрозумів їх значимість,
хто відчув потребу в них,
хто уже жити не може без них.

Однак і творити потрібно вчитись,
потрібно перш за все очиститись,
почавши з прощень і дієвих змін,
а вже далі з можливостей своїх
творити зі знання до останніх днів.

Тоді такі й здатні самі давати,
ділитися й дарувати,
бо умом, серцем і душею,
бо чисті перед БОГОМ і людьми.

Так є і з тими, хто в теплоту взаємин,
хто працю свою наповняє
цими якостями святими
з довірою і щиро у повноті,
хто надію має день при дні.
То те, що даємо щиро,
то воно поповнить скоро,
чи й перегодя, та саме в той час,
коли потреба виникне у на
для дому, сім'ї, чи собі
і саме те, чи стільки,
щоб ми в подяках своїх
руки підняли до небес.
Прекрасно є й тоді, коли ми
ділимося останнім від себе,
бо відчуваємо, бо бачимо самі
таку потребу для збереження життя.
Ось так в діях ми усі
зміцнюємося у знаннях.
Коли руки добрі і в серці любов,
то в кожному поруху, діях таких
проявляються чудеса і краса,
бо лиш торканнями вони
передають ці якості святі
у всі ті речі при житті,
до яких торкалися руки такі.
Тож навчаймося доброти,
діймо добротою із любов'ю,
то щастя пізнаємо у повноті,
то щастя залишимо за собою
тим, хто за нами буде йти.
Приємно, коли добрі вчинки
свої і будь чиї з нам подібними
привносять теплоту відчуттів
у тій радості за дії добрі.
Знаймо люди, знаймо всі,
що доброта повертається
і не завжди до тих, хто її творив,
і не завжди від тих,
кому несли ми її,
а саме тим і тоді,
коли і кому вона потрібна.

ЛЮБОВ

Творець сказав: "Любіть одне одного!"
І це запрошення істинне
дрібними буквами записане
у кожній релігії на Землі,
у кожній ідеології держав.
Це є істина життя,
хоча записи лицемірні.
А вона живе, жила і жити буде.
Тому любов є у всьому живому –
у комусь більше, у комусь менше.
Її потрібно нести людині у все –
до собі подібних по планеті всій,

у кожній праці своїй,
коли торкаєшся живих,
з нею працюємо на грядці,
вона і при облаштуванні кімнати,
вона і при готуванні їжі.
Любов у всьому є,
бо і чоловік її звідти бере.
Люблячі будують доброту і красиво
і кожен біля їх творінь зупиниться,
а злі з ненависті руйнують все, до чого
їх око, слово, рука торкнеться.
Любов не тільки поцілунки;
не тільки теплі слова, обіцянки;
не тільки спільне ліжко, дім;
не тільки міжтілесні втіхи
і не та оманлива краса,
і не та пристрасть гаряча
від якої серце частіше стука;
не тільки спільні погляди в майбуття;
не тільки рутини нашого буття;
не тільки народжене нове дитя,
а це наша здатність щодня
робити вибір рішення того,
щоб жити в радості і щасті,
бо тільки так ми здатні
зрозуміти суть і зміст
цієї святої якості,
яка родить дух, душу,
яка вміє вирощувати собою
усе хороше у всьому.
Та й слова: “Люблю!”
не розкривають суть усю,
бо за словом має бути праця творча,
додаткові навантаження фізичні,
це і вміння для розмов спільних,
і та душевна теплота,
яка із середини нас зігріває,
і той спокій в душі і в умі,
і те шанування одне одного
при довірі двохсторонній,
які дружбою звать, за яку
часто і своє життя віддають.
Ось у такій сукупності,
та ще й при можливості
розширювати політ,
щоб пізнавати щастя світ
і виростає любов свята,
яка люблячих веде завжди
тими стежками з квітками,
якими водить Дух святий
істинних дітей Творця,
купаючи їх в океані щастя.

ПОДІБНІ

Так, друже мій
у кожного із нас

своя дорога, путь,
тому будь щирим
з собі подібним,
бо БОГ любить
кожного із нас
і нема у житті
випадковостей простих,
бо ці моменти у житті
так потрібні у дні,
то так і нашому Творцю.
Так, сестри і брати мої,
у кожного із нас
є істина для життя
і вона в одну об'єднана,
бо вона єднає життя усе,
вона й дає кожному те,
щоб ми при житті
в устремлінні були
і бачили, і чули,
брали-приймали те,
що позитив собою несе,
бо воно світле, святе,
бо воно усе, усе
у кожному із нас є.
На цих якостях життя
облаштований світ увесь.
Є помилки-гріхи інколи,
то маймо мужність у собі,
щоб виправляти їх,
бо для цього життями всі
ми сюди й прийшли.
Не треба боятися помилок своїх,
бо вони в минулому уже,
та й мужність не відторгує страх,
а дає можливість змінити себе,
то разом з цим зникне усе зле
і добротою любов зацвіте в нас.
Ми тут, на цій планеті Землі
є серцями, умами і руками
Всевишнього Духа святого
і ми маємо життями всі
відточувати усі грані,
щоб мудрістю, совістю,
любов'ю, добротою,
радістю і справедливістю
Божим здібностям відповідали.
Для цього прикладів багато є.
Сонце світить, гріє все,
дощик собою воду несе...
і так багато дрібніших живе,
та й серед нас, людей,
є мудрі й світлі, святі,
простори очищають, живуть
і собою Духа святого несуть
у життя кожне, кожне,
то й ми у цім Колі життя

будьмо, як дитина Творця.
Ці якості не купити,
а їх самому слід творити,
покладаючись у довірі
на Всевишнього в кожную мить,
бо в усьому на Нього ми подібні –
ми творимо позитив у всьому,
ми й допомагаємо тим,
хто тимчасово є в біді,
проявляємо милість, милосердя,
дбаючи про собі подібних,
то так з цього і радіємо усі,
то цією енергією радості
ми й посилаємо Благо Творцю,
а Він там з висоти небес
посилає з любов'ю його тим,
хто нагальні потреби має,
чи опиняється в горі, чи в біді.
Ми трошки знаємо життя,
та все ж не здатні діяти ми,
як Творець-Отець-Дух святий.
То знаймо люди, знаймо всі,
що життя є коло-цілісність
і всі рухи-дії такі мудрі в ній
в раціональності своїй.
Тому й люди про це знають
і несуть ці знання для всіх
з покоління в покоління,
бажаючи жити як боги –
в щасті й радості.
Так, вони й живуть так,
та скільки турбот у них,
навіть, про таких,
яких навчали школах, вузах,
навчали дома і батьки.
Бо кожен спізнавши хоча би раз
той стан щастя, радості,
то уже хоче все частіше
духом чоловіка бути
до Всевишнього ближче,
а своїм діткам бажає теж,
щоб і дитина їх доросла вже
вміла життя організувати свої
так, щоб щастя, любов і доброта
були присутніми у їх житті.
Ось чому стверджуємо ми,
що всі процеси, ситуації проявлені
рухом енергій різних, як дії
так сильно собою подібні
там у Всесвіті на поведінку людську.
Тобто, життя всеціле
на наше так подібне.
Ця подібність не вивищує нікого,
а лиш ділами засвідчує,
що подібність є єдиність
тут, на Землі, то так і у Всесвіті.

На добро відповідаймо добротою,
то так і на зло проявляймо милість,
бо тільки любов і доброта
дозволяє зменшувати серед нас зла.
А для відома пишу уже вдруге,
що злом зла не виправити,
бо воно єднається між собою
і сильнішим у рази постає,
чим слабких духом оскверняє.
Ми на Всевишнього покладаємо все,
то знаймо, що і ми маємо усі
відповідальними бути за все –
Він нам довіряє і доручає,
а ми з любов'ю і довірою теж
діймо так, як Він з небес.
Хай і наша радість до нього
пташечкою летить!
Знаймо кожен й те,
що кому більше дано
матеріального, чи духовного,
то в таких при житті
і відповідальність більша
перед БОГОм і людьми,
то й з таких більше спитають вони.
Знаймо люди всі, що правда,
доброта, істина, як вода
знаходить вихід вона
і течуть, ніби ріка,
біля якої поселяються
люди ті, які шукають їх.
Шукають, бо знають,
що в щасті жити
бажають дорослі і діти.
Щастя всім у пошуках істини,
в пізнанні всіх якостей її!!!
Хай і Дух святий у поміч буде,
хай і кожен з нас знає,
що ми собою так подібні
на нашого Отця-Творця!

МОЖЛИВОСТІ

Куди би нас при житті
устремління, бажання не вели:
чи то до якогось чоловіка,
чи то на певне місце по гриби,
чи то туди, де треба допомогти,
то це не випадковість, ні,
бо це наші й нами тут залишені,
чи не закінчені в якомусь із життів діла.
Зазвичай, вони хороші,
або приводять до тих справ,
якими ми маємо тепер
виправляти помилки свої.
Ось такі наші незвичні путі.
Тому товстий гаманець
надуває гординею ум іноді,

коли зневірилися, байдужі ми,
то знаймо всі і завжди,
що є Дух святий на Землі,
зуміє декому допомогти
саме грошима тими,
які згубив гордий для таких.
Коли людина при розкритих очах
спотикається на фантиках,
то це запрошення далі не йти,
то скоріше заспокоюємо себе,
бо то так Всевишній нас застеріг,
щоб ми далі не йшли
до тієї поставленої мети собі.
Так, це наші можливості.
Ті, хто чує, відчуває, бачить
здатні оберігати життя своє
від проблем, від болі в тілі.
Вони здатні радість і любов нести
для людей і в простори.
Так є з тими при житті,
хто дбає про свою здатність
підтримувати зв'язок зі Всевишнім,
бо вони очищують життя свої
від помилкових дій-гріхів,
а також оминають їх
з дослідженням факту того,
чого ми перед вибором постали,
чи яка підказка схованою є
у цьому проявленому негативі.
Знаймо й те, що коли,
хоча би в думці, визріває
прощення, чи добра дія
перед вибором у житті,
то не вибираймо зла, люди,
бо то є путь до погібелі,
чи путь страждань тяжких
в нині живих, то так і в тих,
хто ще має родитися
у цій людській родині.
Знаймо люди, знаймо всі,
що будь яка погана дія,
будь яке зло, помста, вбивство
не вартують при житті того,
щоб ми готовилися до дій подібних,
бо такі вчинки засторогою є
і це підказка, шанс змінити себе,
свою поведінку, бо так це є
і той шанс пізнати щастя
й радість життя на Землі.
Саме у таких є вміння і бдіння,
хто очищає своє єство постійно.
А стан щастя у собі
ми засвідчуємо радістю,
яке засвідчується тоді,
коли ми є істинним носієм
щирості і відкритості у діях

і шануємо і творимо уже
правду, довіру, доброту і любов,
як чесноти єства при житті.
Знаймо, що саме з таких
виростають мудрі, духівники,
виростають і старці святі.
Саме такі духівники є оберегами
тут між нами при житті,
то так на сторожі
між життям на Землі і тими,
хто відійшов у засвіти.
А ті, хто не очищає себе,
то з ними Сущий тоді
говорить болями в тілі,
негараздами, проблемами
бо не можуть люди заховати
на період будь який для всіх
сонце, місяць, правду,
бо вони все одно
заявлять про себе
тими промінцями світла-істини
для якого й існують вони,
щоб люди гідно могли
йти ногами по землі,
приймаючи світло з висоти.
Не можуть л-юди заховати
вчинене ними зло, брехню,
бо вони повертаються завжди,
до тих, хто їх так випустив,
вилазячи зі схоків будь яких.
Біль часто засвідчує і те,
що такі відносяться до життя
із зневірою, байдуже і цим вони
наповнюють негативом життя свої
з просторів тих, в яких живуть.
Зневірені, байдужі самі
відмовляються від розмов
зі Всевишнім і з людьми,
втрачаючи можливості
жити в радості і щасті.
Хоча й брехуни, жорстокі,
вбивці закривають свої єства
саме вчинками такими злими
для розмов благодатних з людьми,
то так і з Духом святим.
Знаймо й те, що будь яке зло,
яке є в нас, чи ми плодимо його,
то воно виїдає залишки позитиву усі,
які є в кожного з народження.
То знаймо люди. знаймо всі,
коли нас зупиняє думка,
страх, сумління своє, туга,
чи ситуація неприємна,
яка нас стривожила уже,
то це й підказкою теж є,
щоб ми за неї подякували,

бо ці застороги були від Всевишнього.
Та знаймо, що кожен на Землі
має свій путь-маршрут,
що кожен родиться, живе саме там,
де такий гідно і щасливо проживе
літа свої саме з тими людьми,
які поряд з ним жили.

ІМ'Я

Дбайливо визначаймо ім'я
для діточок народжених,
щоб у них по суті й змісту була
та сакральна чистота,
бо саме так іменем ми
оберігаємо життя їх,
або зміцнюємо його духовно.
Така турбота за ім'я є в тому,
що найбільше при житті його
ми це слово й проголошуємо.
Коли ж воно містить у собі
той сакральний зміст,
то застосовуймо його завжди,
та ще й вкладаємо шану
і замилюваність у них,
а не за-йменники прості –
по-за-іменем той, мій ...
Гаснуть імена, то гасне і життя,
коли ми не застосовуємо їх.
Тому при звертанні до будь кого,
називаймо їх по імені,
бо ось так єдиним словом ми
налаштовуємо друга, подругу
на розмову тиху і спокійну.
Бо друг є тоді друг,
коли він навкруг,
як мріями й надіями,
то так і в повсякденні
сірім, чи й важкім.
Знаймо всі, що звертання з іменем
зміцнює довіру завжди,
бо тоді розмови з людьми
дають ширші можливості
для єднання серцями,
для єднання життями
у всіх діях своїх.
Ім'я, зазвичай, собою
формує, розкриває характер.
Хай Микола буде Миколкою, ...,
та не скорочуймо ім'я
будь якої дитини-людини
до вилучення основи з імені.

БЕЗ ПОЧАТКУ І БЕЗ КІНЦЯ
Ми у Всесвіті не одні,
хто має здатність мислити,
має здатність творити,

творюти і любити,
а також водночасі
ці енергії позитивні
ширити по Землі,
то так і у Всесвіті.
До нас прилітають інопланетяни
і найбільшим десант був
тисяч п'ять літ тому
з особин двадцяти семи,
потомки яких ще є
живими до цих пір.
Літали й наші земляни
давним давно у засвіти,
та й сучасні роблять спроби
пізнати планети ті,
де є умови для життя.
Так, нібито, від доброти
потрібно шукати доброту,
чи лиш умову жити за світами,
нібито, тікаючи.
Пускають чутки поміж людьми,
що виснажена Земля
і сонце потужність втрачає.
То хіба так багато знань потрібно,
щоб відновити рівновагу,
або й створити умови всі,
щоб на Землі побільшало
енергій позитивних,
щоб була можливість тоді
і Всесвіт укріпити?
Хіба ж не можна подумати про те,
як організувати на Землі
життя щасливе, комфортне
при взаєминах хороших...?
Мабуть, для цього нема знань,
чи нема можливості,
то чого шукати за світами,
коли й про них нема знань,
бо ніхто не бачив початку, чи кінця.
Є інформація про зміни цивілізацій,
та й ніби є певні знання
про причини їх загибелі,
чи про умови і способи,
щоб почати відновлювати
на наявних знаннях все таки
громади й світоустрій весь
тут, на планеті цій.
Бо таке відчуття є
що ера золота зазнає
краху тим і тоді,
коли людства буде мало зовсім
і всі послуги й умови життя
будуть надавати роботи,
а залишиться лиш купка тих,
які все ж відімруть,
бо самі себе від'єднають

від потоків енергій всесвітніх.
Нас радує те, що серед нас є
такі живі, які вміють
спілкуватися зі Всевишнім,
та є багато й таких,
хто отримав при житті
допомогу зі Всесвіту.
Тож живімо всі,
бо на цій Землі
вистачає їжі всім.
Вистачає всього з потреб.
І це слово і ідеологія з нього
має бути взята за основу.
Ніщо в природі не бере над міру,
чи про запас, а лиш для життя
і цим показує свою красу буття,
милуючи себе і людей зокрема.
То навчаймося жити із потреб
в матеріальному світі цим
і докладаймо певних зусиль,
щоб кожен живий міг при житті
творити якості святі.
Не буде й думки тоді
шукати кінця землі,
початку і кінця планети,
а не те, щоб і у Всесвіті
зводити кінці через океани незвідані.
Бо й на землі вистачає всім і там,
де можна руки приложити
і наявні знання во благо закріпити,
бо й тут незвіданого так багато
і є де нам вчитись, та, мабуть,
біда уся в байдужості нашій,
що ми не бажаємо вчитись жити так,
щоб життя було в радість і тиху втіху.
А вчитися жити нам потрібно всім
і для цього вивчити можливості свої,
а з них і пізнавати тоді
глибину, довжину і широту ту,
щоб не зачіпати простори інших,
бо це до війн призведе знову.
Вивчимо ми світ лиш тоді,
коли вивчимо суть свою і вміст,
саме з розуміння процесу того,
що ми бачимо в оточуючому себе,
бо людина здатна бачити світ лиш так,
якщо вона це має у сутності своїй.
Ми бачимо доброту в діях когось,
то доброта є і в нас,
якщо кожен зустрічний є красивим,
то і ми наповнені красою до країв.
Тож навчаймося бачити, чути,
відчувати у цій світі все,
то і ми будемо самі тоді
маленьким макросвітом.
Ось тоді позитив буде повсюди.

Це такий світоустрій буде на Землі,
коли рухатися будемо ми,
працюючи з можливостей
і споживаючи з потреб.
Ця ідеологія озвучена уже була.
Це і є той путь людства,
коли ми відновимо у собі
істинну суть чоловіка
і організуємо життя на основах таких.
Це життя богів і нова уже
спільнота спізнає тоді і засвіти,
та й спізнають її із нас ті,
хто спокійно слухає і бачить,
ніби школяр на уроці.
Усвідомлення способу цього
розширює можливості.
Тож пізнаваймо друзі
кожен себе і це будуть перші
дієві зміни в поведінці,
це буде й старт нащадкам
на щасливе і радісне життя.
Це не є новина і її
можна бачити в повноті,
коли навик бдіння є
і створені нами ці умови,
щоб бачити і чути позитивне,
стверджуючи в діях те,
що позитив у життя несе.
Наприклад: якщо діти
краще живуть ніж ми
і мудро вирішують сімейні справи,
і друзі на позитиві всі,
то це і засвідчує тоді
про повернення енергій
благодатних, позитивних до них
за наші, батьківські, добрі діла.
Ось що є стимулом для дбання
про своє життя і про всіх
на справедливості з усіма;
для творіння у всьому доброти
щиро і з любов'ю без користі ...
Саме такий колооббіг енергій
є живодайним і простим,
який забезпечує соціальну рівність,
забезпечує й умови всі
для щасливого життя.

***

Сніг, як і вода, і він
очищає душі, уми і тіла,
то тоді десь беруться сили
і думки є веселішими,
а споминами повертаємося ми
до родового джерела.
І так є в природі всій,
а вона ж так живе,
як і спільнота земна.

Так діє стихія кожна,
а людина є одна із них,
бо це рух енергій споріднених,
які у Всесвіті існують у гармонії –
одна для інших, як і інша для них.
Це є та Цілісність світла і вічна
в якій нема початку і кінця.

СЛОВА

Так, звук часто радує нас,
чи то дитячий ширій,
чи то розмова тиха мудра,
чи то пісня є весела
в переливах, вібраціях,
чи то музика для душі,
чи то гомін води на греблі,
чи то щебіт птахів в листі,
чи тихий-тихий гомін листя.
Так, він інколи страхає,
тривожить душу, ум
в громі з хмар, як і вітру в бурі,
чи гуркіт ракет у висоті,
чи то злий окрик в тишині,
чи то прохання про допомогу –
і все ж саме він торкає
силою звуку, в інтонації
струн нашого серця і ума.
***

Отак ми звуками різними
наповнюємо свої слова,
даючи звуком їм життя.
Тож не просто так ми
вважаємо усі людей творчих,
чи поетів талановитих,
як і прозаїків, співців і музикантів,
що вони своїм духовним станом
є ближчими до БОГа по суті.
Словами можемо ми
передавати мудрість життєву,
можемо людство єднати
для захисту батьківщини,
до спільних справ закликати
і іще багато чого в повсякденщині.
Ми багато говоримо,
бо мова єднає, гуртує нас,
коли ми щирі і з довіри
вносимо певний звук в слова.
Ми чуємо багато й різного,
та сприймаємо і приймаємо
у себе досить таки мало,
а це ж можливість велика
через слово-звук у житті
і для життя стимулювати
себе до активніших дій...
Так, слово може відродити
жагу і сенс нашого буття.

Словом можна ранили, чи вбити,
то вибираймо для розмов слова,
які дають щастя і життя
зі знанням істинного того,
що за любов і доброту світлу
нам щастя і літа в житті
дає Всевишній рішенням своїм.
Тому уже з розумінням
приймаймо в життя усі
правду, любов і доброту...
Ось так і до цього всіх прошу.
***

“Я з жінкою своєю не розмовляю.
А чого? Бо не можна й одного
слова при зустрічі вставити.
Вона весь час говорить і говорить...”
Це маленька притча є
підтекстом дурості людської.
Бо дійсно нам усім потрібно
вчитися культури спілкування
для вибудови взаємин хороших,
для прийняття рішень мудрих
при розмові, то так і в ділах.
Тому й думка визріла така,
що ці слова, розмови дадуть нам
і іншим можливості нові,
щоб відкрити генія у собі,
щоб у кожному бачити
брата, чи сестру по духу,
бо спільнота дозріла цього.
Всі ці слова, бажання і дії
притаманні пошуковцям
істинних потреб чоловіка
і ми розуміємо це умами,
і проявляємо себе повсюди
нашими думками і словами,
а потім дії йдуть від них
при бажаннях і можливостях.
Ми раді так, що і у Вас
такі слова й розмови
є і уже були на вустах!

МОВА

Розмови – різні мови,
це мови про життя
і про все, що в ньому є.
Мова нас організовує для дій,
мова і єднає нас усіх,
мовою навчаємося ми,
мовою вивчаємо світ,
нею здобуємо професії.
Мовою ми здатні творити доброту,
інколи застосовуємо для сварок, зла,
та мовою озвучуємо в піснях
свій настрій чудовий.
Мова це суспільний механізм,

а в конкретній людині мова
проголошує свої думки, наміри
і результати своїх дій.
Ми можемо сказати,
що це суспільне надбання
для спілкування і єднання,
або й для ворожнечі.
Та люди спілкувалися й тоді,
коли мов не було взагалі,
а для спілкування вони
застосовували звуки,
міміку і тіла рухи.
Саме так сьогодні іще
спілкується усе живе –
тварини, птахи
і навіть дерева, трави,
вітер, вогонь, вода.
Однак людина сучасна
майже не здатна
розуміти мови, звуків, дій
інших представників
при житті на Землі.
Важко спілкуватися їй
між народами на планеті,
які живуть на землях інших,
чи то в окремих краях.
Та і на планеті багато є
різних мов між людьми,
які наповнені словами,
які й обумовлюють характеристику
дії істоти, чи предмета
і саме цим можна знати,
про що говорять на різних мовах.
Перші слова були дієслова,
якими вказували на дії,
якими здатний проявляти
та, чи інша істота, то так і предмет.
Потім появилися назви,
які мали іншу кількість букв,
то так і звуків, та саме дія,
то так і назва мали у собі
подібну суть і зміст.
Появилися й слова,
які ширше розкривали дії,
розкривали назви предметів
по прикметам подібних.
Ці слова були зручними
для характеристики
багатьом учасникам життя.
Така мова була жива.
А тепер так багато технічних назв,
якими називають предмет, чи дію
не як прояв руху енергій,
а лиш назву для запам'ятовування.
Так, найперш дію,
бо кожен звук, кожне слово,

тембр і сила звуку
несе собою енергії різні
по висоті і частоті коливань,
та і по насиченості, чи в поєднанні.
Слово – це теж набір енергій
і воно енергіями цими
засвідчує наявне життя.
Бо словом можна ранити,
чи й зцілювати,
можна кликати до війни,
можна і примирювати.
Слово єднає для дій,
слово піднімає до мрій
слово гріє, і кличе в бій
слово торкає струн душі,
воно й тривожить ум,
воно й просвітлює.
Отакі властивості основні,
як і багато інших є
у мовах людських.
Досить широка тема.
Та на мову впливає й Всесвіт,
впливають інші учасники життя,
впливає ідеологія держав,
впливає й наш біочіп – душа.
Та при житті головним
застосовником мови є
наш людський ум
серед земної спільноти.
Ми написали ці слова й думки,
щоб усі змогли умом через слово,
попрацювати для осягнення
такого чудового надбання,
яке дозволяє нам спілкуватися,
щоб у спілкуванні ми
способи такі знайшли,
які б життя берегли
від війн і намірів злих.
Та коли не чуємо ми
серця, совісті своїх,
то не зрозуміємо мови
інших учасників життя;
то йди на природу, в ліс, до води
і там почувеш БОГа-Життя,
бо Він говорить голосом птахів,
говорить переливами води
і, ніби, очищає єство,
та й наснаги додає твердь,
бо під ногами матінка земля.
Хоча мова лиш функція
ума і органів тіла,
як при проголошенні,
то так і при написанні.
Та як чудово і красиво
сказав наш пророк Тарас
про слово і дію його:

“Ну що б здавалося, слова...
Слова та голос – більш нічого.
А серце б’ється – ожива,
Як їх почує!... Знать у Бога
І голос той, і ті слова
Ідуть меж люди.”

РОЗМОВИ

Пломеніючий вогонь, граюча вода,
як і творча праця живих
оберігає життя тих,
хто говорить з ними.
Так і сонце, яке із за обрію виходить,
благословіння на день новий дає,
дає надію й силу, щоб усі живі
творили якості життя святі,
а вже потім світить, гріє всім і вся,
щоб зігрівати тих, хто має життя.
Саме в діях таких ми і здатні
говорити з БОГОМ і Всевишнім.
А чуємо в такому стані їх,
ми чуємо їх і тоді,
коли радість і любов
грає в нас живих
думками, словами і ділами.
Таке чуття всіх є у тих,
хто життя має у собі,
засвідчуючи їм уже,
що єством відкрилися вони
зі здатністю істинні знання нести
про благоустрій світу
для облаштування людства
на якостях духовних, світлих.
Та часто Всевишній, БОГ святий
говорить болями з нами,
застерігаючи від помилок,
або хоче, щоб змінили ми
дії свої шкідливі на хороші,
а ми в радості й подяках цвітемо,
то тоді й страху не маємо,
бо досвіду набираємо
і вже здатні життя берегти,
щоб гідно з любов’ю йти.
Тому саме вогнем, водою,
то так і працею творчою
ми й лікуємо душу й тіло,
то так і сили черпаємо
для життя-буття,
яке здатне й далі нести
Благодать нами по Землі.
Таке вміння говорити,
то це дар від Творця,
а ще треба вміти чути тих,
хто на допомогу чекає,
чи то радістю своєю
поділитися з нами бажає,

бо щасливими є ті,
хто дарує, допомагає,
а не ті із нас, хто має і тримає,
чи наступного дня чекає,
чи може прозапас ховає,
бо такі мають страх у собі.
Тому вільні в діях ті,
хто знає, що БОГ,
що Цілісність життя
при потребі йому дасть...,
що так є завжди при житті,
коли любов освітлює
наші життєві стежки,
чи організовує ситуації такі,
які так потрібні нам
для духовних зростань.
Бо щирі завжди в ситуаціях таких
просять БОГа не розуміння суті,
а просять можливості,
щоб першому комусь
подарувати, допомогти,
а вже ці відчуття радості
притягують у життя наші
усе те, чого душа жде.
Так, саме так уже
облаштований у БОГа світ.

МОЛИТВА

О, Всевишній Дух святий,
дай свічу запалену,
щоб нести світло тим,
хто має Тебе у собі
і тим, хто здатен
вогонь життя нести;
щоб освітлювати путі усім
для пізнання Твоєї Благодаті,
примножуючи енергії позитивні
і цим витісняти негатив
із своїх життів-просторів;
щоб свідомо творити умови ті,
які так всім потрібні
у їх радості, доброті, взаємодопомозі
для продовження життя на Землі.
Та буде так Отець-Творець-Дух святий!

УРОК – ПОВЧАННЯ

Доля справедлива завжди,
та ми судимо інколи її,
не знаючи її змісту, суті,
або не бажаємо її прийняти,
називаючи її жорстокість.
Та, можливо, саме вона
стала тим повчанням,
яке ми спізнали при житті.
Однак, цей урок ми все таки
за повчання не прийняли,

а долю, БОГа звинуватили.
Тому не шукаймо винних,
бо всі ситуації в житті,
як і всі учасники в них
мали спільно й мудро
вирішити проблеми ці.
Не просто так сказав мудрець:
“Приймаймо в житті усе як є.”,
бо все воно і є для нас,
для нашого ума, для нашого життя
отим мудрим повчанням.
Тож навчаймося сприймати
і приймати радість і біди всі,
як випробування прості
і саме так у дрібницях всіх,
проходячи випробування такі,
щоб ми приймали рішення правильні,
дякуючи і йдучи далі так,
щоб знову не повторювати
помилки-ситуацій тих,
в яких опинялися в минулому ми.
Минуле ми інколи пам’ятаємо,
в епізодах добрих і поганих,
а от не знаємо того, що з нами
буде завтра, чи через рік.
І тому кожен день у всіх
є життям маленьким
в подіях різноманітних,
у тих хвиликах, годинах
з ситуаціями й подіями у них,
які і є життям нашим.
То постараймося усі жити
так, щоб не було соромно
самому на схилі літ,
то так і нашим батькам,
і нашим діткам за нас.
Будуймо у всьому позитив,
навчаймося доброти творити,
навчаймося усе любити
усе, усе, що нас оточує,
бо воно і є для нас,
як ми для них у діях,
щоб в радості могли
спільно позитив творити.
Пізнаваймо всі рішення свої,
всі ситуації, людей усіх,
бо вони наш світ, а ми
в ньому світлячок малий.
Багато з нас, живих,
не здатні пояснити:
чого ми в діях своїх
чинимо так, чи інак
добру справу в цю мить,
чи то зовсім погану,
чи то без причини
проявляємо байдужість тоді,

коли дію маємо звершити.
Тож радіймо, що самі живі,
порадіймо, що менше уже
плодимо брехні, зла,
що нікого не образили
і, що готовими уже є
при нагоді допомогти
потребуючим при житті,
мої любі сестри і брати.
Так відбувається очищення,
як те омивання тіла зі сну;
так відбувається духовний ріст,
а ми спізнаємо щастя у ньому,
спізнаємо теплоту доброти,
спізнаємо радість із любові.

БЕЗ ПИТАНЬ

Ніхто нас і ніколи не питали
при нашому народженні,
чи коли ходити почали,
чи дійсно хочемо ми
в це складне життя увійти
і проявляти себе рухом тіла,
проявляти думками, словами, діями.
Не сказали для чого ми
у це життя прийшли.
Прийшли, то наскільки
і як маємо діяти, куди йти,
що маємо робити самі,
чи то гуртом і для кого?
Не сказали про добрі справи,
не сказали і про зло нічого.
Дивина та й годі. Не знання.
Ні, здається і не темнота.
То так може лиш в умі.
А хто ж водить нас в житті,
куди ми маємо йти
і що і для чого щось шукати?
Батьки кажуть: “Ша!”,
а інколи дивляться в очі,
чи то погрітися хочуть,
бо так тиснуться до нас,
що іноді й не зручно,
або гладять по голівці,
а ми зв’язані в опелінці;
цілують в щічки, животик, ніжки,
коли уже кричимо ми,
бо слів ще не знали ми тоді.
Та й кого питати тоді,
коли й вмієш говорити?
Говориш до курки – мовчить;
собачка, кіт дивиться у вічі,
а що я маю їм сказати.
Батьків питаєш про космос,
про любов, про сонце, про дощ,
а вони: “БОГ його знає, а не ми.”

Питаємо й БОГа ми,
а Він теж мовчить.
Питання є і є у всіх літах життя,
та на багато з них відповіді нема.
То скажіть люди при нагоді:
“Як пізнавати цей світ,
коли відповідей нема?”
Лиш оце в літах пізнали ми
і вам, мої любі, написали,
що відповіді є в нас самих,
на будь які питання ваші.
Читайте книги ці
і навчимося шукати самі
відповіді на питання свої,
а в кого нема можливості,
то подивіться на старших людей,
коли вони на вулиці ідуть
і все говорять, говорять,
нібито, самі із собою.
То вони отак уже при кінці
питання ставлять собі
і відповідають на них.
Тож кому самому лінь навчатися,
чи лінь шукати при житті,
то попитаймо таких говорунів ходячих
і, може, вони нас навчать ледачих.
А вже далі в рядках наступних
поміркуймо разом всі
про запитання і відповіді,
бо і ми не знаємо відповіді
на питання ваші всі,
бо відповідь же по факту
дати можете лиш ви.
Мабуть так передбачено Творцем ...
у цих діях Духа святого,
якими наповнені наші життя,
де Він повчає і навчає кожного –
і все в довірі, милості і надії,
що ми почуємо, побачимо Його,
Його турботу і організацію життя,
навіть тоді, коли порушуємо ми
ту програму-долю на всі літа,
яка тепер закладена в душі...
Ми не здатні здійснити усе те,
чого бажаємо, чи про що мріємо.
Не можемо ми самі по собі
із цього життя відійти...
Та і в ділах не самостійні ми,
ніби і зовсім втомлені,
та сила, завзяття звідкілясь
у наші рухи йдуть.
Як все це зрозуміти?
Мабуть в нас і між нами
є енергії невидимі все таки,
які зв'язані із Всевишнім
і Він допомагає нам тоді,

бо в нього є завжди
на все час і можливості.
Так поміч така своєчасна
і радість з нею входить у єство.
А от для дій злих, поганих
Його не просіть і не моліть,
бо там допомоги не буде,
а все це робимо самі ми,
чи те зло, яке є навкруги –
воно наше з днів минулих,
чи від інших ми переманили.
Біс завжди закрутить хвіст
і так ряно тих попихає,
хто лиш на свій ум надію має.
Та все ж ми усі при житті
не є невірниками буття,
бо Творець кожному дав волю дій,
дав совість серце й ум,
щоб ми відповідальними були,
тобто відповідь давали
за кожну думку, слово, дію;
щоб всіх і все приймали
такими, якими є вони в дану мить,
як і нас приймають всі саме так –
каплею в цьому океані буття,
в якому ми так тісно взаємозв'язані,
та так тісно, невидимо і мудро,
де кожен здатен щомиті
дива доброти і любові творити
і всі питання, які є в нас
до себе і до оточуючих всіх,
то знаймо, що відповіді є
на питання будь які,
бо від вміння розуміти їх суть і зміст
ми й приймаємо рішення свої.
Задав питання комусь, чи собі –
значить в пошуках уже є ми,
коли не отримав відповіді,
то помовчи і пожди.
Бо відповідь буде завжди,
а якщо її нема,
то відповідь глупою була.
Знаймо, що Життя, Всесвіт завжди
не залишав нас і не залишить.
Тому й до цього порада була –
помовчати була потреба така.
Будьмо мудрими завжди і скрізь!

ПЛИН ЕНЕРГІЙ

Ми, люди, не здатні бачити
всіх енергій на Землі і у Всесвіті;
не бачимо, не чуємо, не відчуваємо
ту величезну кількість їх,
їх коливань і амплітуд, швидкість,
хоча вони так тісно й повно
наповнюють собою простори

у цій Цілісності життя,
які тримають птаха, хмари,
сонце планети і навіть нас
у вертикалі, чи ту воду у ріці,
чи того плазуна при землі.
А уявімо на мить самі –
скільки енергій цім білім світі
є між нашими тілами,
бо і тіло це є теж видом
енергій певних у наповненні,
як те дерево, як та вода в хмарині,
яка виливається у формі краплин,
у тих тисячах однакових
саме на місцевості тій,
кимось все таки визначеній...
Ось так ми рухаємося,
чи то зупиняємося...,
нібито самі, а для чого,
чи для кого без світлофорів?
Мабуть когось пропускаємо,
чи звільняють простір нам.
Тому й не є дивиною те,
що поряд з нами є рух невидимий,
є інші світи паралельні,
чи то вертикальні є вони,
то про те знають лиш Творці,
бо й інформація не є пуста про те,
що дехто бачить інопланетян,
чи та, що і земляни у минувшині
на вайтмарах активно літали.
Вони мабуть у певні потоки,
як в плинні річки попадали
і пливли з Києва до океанів...,
чи то в засвіти і лиш інколи
пиллом космічним десь осідали.
Така маса рослин, дерев,
звірів, комах і людей
залишаються лиш в пам'яті.
Земля ж не росте, не збільшується,
а скільки зникає живих
із середовищ наших.
Тож знаймо всі, що ми
у світі не одні і нас інколи
запрошують в компанії
хороші, чи злі, а й буває змішані
саме за ознаками спорідненими
по суті й змісту в певну мить,
а не по крові посадах і не з бажань.
Ми бачимо людей різних,
тож тілами ми споріднені.
Там є кров у всіх однакова,
є м'язи, легені, серце, голова,
є й думки, слова і дії у всіх
що так подібні при ході,
чи при роботі ...
А скільки різності є в сприйнятті,

чи то в розумінні і прийнятті?
Є їх подібність, є в них і різність –
велика, чи мала,
та суть їх в поєднанні,
чи то в полярності,
а можливо і у співжитті.
Так життя засвідчується рухом.
То порадіймо люди,
що ми маємо вибір,
маємо і волю дій,
то будьмо мудрими завжди,
коли приймаємо рішення свої,
щоб нікому не нашкодити,
а поступити саме так, як би
хотіли того від інших ми.
Тому така хода, як рух,
чи плин енергій негативних,
як і позитивних існує завжди,
та перші енергії завжди важкі,
бо при поверненні в путі вони
збирають у жадібності своїй
слабші і до хазяїна тоді
повертаються такими бідами,
яких не побажаєш нікому.
То будьмо обережними
і не плодімо лицемірства, брехні,
вбивств, чи ненависті, бо вони,
як бандити приходять у єство,
щоб затемнити і все вихолостити.
Тоді людина не має захисту зі Всесвіту.
Тут і висновок для всіх простий:
живімо по совісті і милості,
навчаймося творити доброту,
то і до нас Всевишній тоді
посилає додаткові енергії,
бо знає, що вже вміємо ми
бачити потребуєчих допомоги,
а ми ж його серце, ум,
руки, очі й вуха тут, на Землі.
Нам приємно і ми радіємо,
що таке розуміння росте
і цим більші можливості є,
бо саме так щастя до нас іде.

ПОТРЕБА

Так має бути у всьому світі,
бо Всевишній, БОГ дає
багатство духовне тим,
хто здатен бути завжди
відповідальним за всіх;
хто здатен подбати про потребуєчих
і створювати умови прості,
даючи вудочку, можливості,
щоб кожний зміг укріпитися
для творення спільного життя
на планеті в щасті й радості.

Тому й таким Всесвіт допомагав
у надбаннях і матеріальних статків.
Знаймо й те, що багатство матеріальне
завжди за багатими духовно йде,
бо Всевишній, БОГ святий
знає всіх таких, хто уже вміє, може
дбати і допомагати іншим.

***

Сьогоднішні багатії стали такими,
бо із загального накрали.
В них і відповідальності нема,
хоча де не де допомагають,
але то не системно і якимось векторно.
Їх сьогодні так багато серед нас,
та скільки людей нещасних
поряд з ними у стані виживання є,
а скільки не мають роботи для тіла і душі,
а яка велика кількість притулків
дитячих для сиріт і немічних старих...
Бо не розробляються програми,
не гуртуються й багаті,
щоб іншим допомагати,
бо відповідальності нема,
нема у них любові до собі подібних.
Вони не знають БОГа-Життя,
не знають основ буття.
Не розуміють вони,
що любові і доброти,
як і справедливості
нема в будь якому злі,
то щасливими їм не бути,
коли поряд нещасні, і бідні є.

***

Потребою великою для людства є,
щоб навчатися гідного життя,
щоб навчати людей творити
милість, доброту, любов,
щоб люди вчилися жити
по совісті, гідно, справедливо,
розширюючи можливості такі,
щоб задовольняти потреби свої.
Потрібно формувати суспільні програми
соціальної рівності, які залучали би всіх
до активної участі у суспільному житті,
де кожен бачачи, чуючи допомогти зумів,
щоб кожен дбав за природу, воду,
землю і все на ній, то так і в ній.
Лиш тоді це буде той суспільний ґрунт
на якому виростуть господарники,
на якому виросте еліта та,
в якої совість буде головна.
Сьогодні ще нема еліти в спільноті,
нема й гідних правителів,
бо народи, нації Духовність втратили,
а є лиш князьки корисливі і злодії,
які вознесли себе на крадених грошах,

а не здібностях і можливостях.
Тому й такі ідеології в держав,
такі вони і в релігійних традиціях,
де культивуються змагальництво,
боротьба, хитрість, лицемірство...
Сьогодні вчать в інтернеті, ТБ,
суспільною мораллю гнилою,
законами і канонами, де брехня,
вбивство, лицемірство, зло
є, нібито, нормою життя.
Та так не має бути.
До чого ми прийшли?

МЕЖА

На Землі у всьому є межа,
межа в розмірах, вазі, кількості,
є межа можливостей, нещастя,
є межа терпіння для розуміння,
що всі ці біди негаразди,
всі ці кризи, війни при житті
ми маємо зупиняти самі.
Та ми усі, усі на Землі
в цьому духовному єднанні
можемо творити якості життя
і в прийнятті взяти у взаємину,
бо тільки так нас спасуть вони.
Духовність – це не релігії. Ні.
Бо духовність, рух взагалі
не має обмежень при житті,
у неї нема і не було ніколи
організацій, канонів і кордонів.
Духовність світла у собі
рухає енергії позитивні,
а духи злі негативом проявлені
в лицемірстві, брехні;
в жорстокості і війнах.
Духовність присутня на Землі
правдою, любов'ю і добротою,
та люди із користі вибирають хитрість;
вибирають лицемірство, брехню,
діляться, борються вони за те,
що не належить і не належало
ніколи їм, як от земля, вода,
повітря і сонце в небі голубім.
Саме релігії ділити почали,
розділили всю спільноту на віки,
а от Духовність свята,
яка має у собі довіру;
має справедливість, доброту;
має милість і любов святу,
єднаючи цими якостями всіх.
***

Ми маємо розуміти всі,
що тепер скоро, в одну мить
зростання зла нам не зупинить,
бо ми плодили, майже всі

енергії негативні ці.

А де його збирається найбільше,
то там вибухають кризи й війни.
Люди тисячоліттями плодили негатив,
коли прийняли у поведінку свою
обмани, зваби, користь,
а далі іще гіршими стали
і тепер так багато лицемірства,
так багато ненависті і вбивств
і це все в сукупності засвідчує,
що ми межу уже перейшли.
Це так, і пік злону, чи зупинки
у наплоджені зла, ненависті,
гордині, брехні, жорстокості
відбудеться через років два, три,
а далі іще півстоліття ми поволі
в одиницях почнемо прозрівати
і водночас активно діючи
в добродіяннях з любов'ю
по совісті, по справедливості,
то лише тоді усі ми
здатні відновити рівновагу,
а далі збільшимо позитиву
в діях своїх і заживемо щасливо.
***

Так, користь зруйнувала чоло-вік-а
і тепер себе л-юди-ною назвала,
а назва якраз і містить у собі
ту суть нашу гнилу в поведінці.
Ми маємо кожен свій путь
для життя і жити маємо
зі своїх можливостей і потреб,
а якщо зростають потреби наші,
то маємо докладати зусиль,
щоб відповідь знайти у собі –
чого проявилися саме вони.
А я тихенько тут скажу,
що очищуємо себе від негативу
і приєднуємо себе в ділах
до справ позитивних,
які розширюють самі.
можливості наші завжди.

ПОЛІТИКА

Якби ми були розумні, то тоді
з нашого середовища би зросли
гідні нас правителі, які дбали би
про краї і про всіх, хто живе у них.
Вони би нас правильно вели
по всіх напрямках при житті,
та й навчали би нас жити
справедливо, по совісті,
щоб ми навчалися творити
миłosердя, доброту і любов святу,
то ми би усі гуртом зло витіснили
зі своїх життів і з умів

і війн не було би взагалі.
Дух святий і БОГ повчають люд,
та ми уже не вміємо чути,
ми уже не бачимо їх у собі,
а ми ж саме з ними сюди,
на Землю, життями і прийшли.
Тому й допущена така мова,
де користь і боротьба уже
вкоренилися в крові і в умі,
проявившись горем і бідною
для багатьох у війнах цих.
Ми маємо дозріти умами:
хто серцем і умом,
а хто через горе і біди,
щоб цю істину зрозуміти
і її прийняти, як стиль життя,
як культуру поведінки
і тільки так якостями цими
ми здатні зупинити оці війни.
Куля проти кулі не зупинить війни,
бо там каліки, смерть будуть
і так там більшає зла, яке тече по тилах,
де зріє прозріння істине,
бо гинуть люди молоді
не за неможливість перемагати,
а при ймовірності життя віддати,
віддати ні за що і не за країну,
не за Батьківщину, і не за сім'ю.
Уже розкрита суть війни
і вона є геноцид, брудної води.
Визнаймо усі, що ми
спокусилися фантиками
красивими, в яких начинки страшні,
та й в житті, де би ми не їздили,
то скрізь маємо працювати все таки,
бо праця нас гартує і гуртує.
Але ж працювати дома, біля сім'ї,
працювати для себе на рідній землі,
бо пошуки довгих доларів,
руйнують сім'ї і роди.
А земля-краї полігонами стають,
де князьки народи, нації винищать
без докорів совісті у собі,
бо її доларами закрили.
А тут зробимо відступ
переказом почутої притчі.
Жили на землі у траві
чорні і червоні мурахи.
Ходили туди сюди
вирішуючи питання свої,
та й путі їх пересікалися,
і тим поступалися, хто
з вантажем ішов.
Та от біда в їх рай прийшла –
знайшовся “хазяїн” на луг
і з користі, чи злої прихоті

вирішив над ними поглумитися,
щоб вони почали сваритися
і кинув в скляну банку він
трохи мурах червоних
і вкинув і чорних туди...
Дивиться живуть, бігають,
хоч і кришку, гад такий, закрив.
Не чують мурахи біди,
чи інстинкт у них такий,
що смерть уже прийшла
і тихо її ждуть у безвиході своїй.
Та не йметься чуду тому
і почав він банку крутити,
збаламутив їх і вони
кусатися почали,
одне одного гризти,
а сам злорадіє, що вони
стали подібні йому у злі.
Та він, ніби, зі сторони
тільки банку крутив,
а в ній мурахи помиралі у гризні.
Тож суть притчі в тому,
що сусіди-нації поряд жили,
можливо й тяжко, та в спокої
і впевненими у завтрашньому дні були.
Та не думали вони,
що америка, європа
спровокує цю війну
і почне крутити банку цю.
То подивімося і ми,
хто крутить банку у нашій війні.
Не зупинять війну захисники,
не допоможуть нам у цій біді
ні Америки, ні Європи ніколи
не допоможуть і ізраїльські
ставленики-президенти.
Про це нас застерігав і пророк Тарас
біля двохсот літ тому.
Вони банку колотять,
і щось про мир, перемовини бубнять,
даючи зброю під проценти
із заставою на землю,
а земля не безмірна
і вже закінчується вона,
то скоро викинуть мурах
здохлих і калік із нашого краю
і вже з папірцем тикатимуть під ніс,
що вони власники засрані,
які так підло і підступно нас
зіштовхнули з обох сторін лобами.
А банка в руках уже пуста,
і ноги на землі стоять.
Ось такі технологи війн
на територіях чужих,
чужою кров'ю і життями,
а для цього й президентів своїх дали,

які так активно керують
і вже свої порядки продукують,
та й помічників-юд
чимало розвелосся у них,
які з часом вулицю прометуть,
а може й у мішку помруть.
А нам брехали, що вони
так про нас дбають,
допомагаючи сторонам обом,
убиваючи наших батьків, синів
Та знаймо люди, знаймо всі,
що долю свою і Батьківщини
ми маємо захистити самі –
одні зі зброєю в руках,
а інші в добрих ділах.
Це має бути наша воля на теренах цих
і бажання жити, жити і любити.
Нам не чекати треба,
коли закінчиться війна,
а бути добродіяльними
і справедливими усюди,
бо лиш при нашій участі такій
є можливість завершення її.
Нам в поміч допомога прийде
від Всевишнього Духа святого,
коли ми почнемо каятися,
прощати, змінюватися
і будемо відкритими
духом, душею і умом
для отримання допомоги.
Знаєте, що якщо двері закриті,
закриті серце, душа,
то ніхто не залишить подарунка,
або в ці часи його забере інший.
Молитва (розмова) словом,
а особливо в діях
дає добрі наслідки.
Спом'янімо люди всі –
скільки було в нас проблем,
негараздів, болей в тілі,
страждань Душі і різної біди –
а це все так Суций просив нас
очиститися і виправити
свої ж, наші помилки.
А ми думаємо, що це земне. Ні!
Бо ми досить тісно і близько є
з БОГОМ і Духом святим.
Як вони плачуть нами,
як плачуть закритими очима,
бо їх очі закрили хмари,
а вони й руками-вітром будять нас,
а ми, ніби, й чуємо, ходимо,
та ходимо сплячими у зневірі.
ми не довірямо і нам не довіряють
і саме це є той умовний замок
на дверях в наше життя.

***

Чому ми так говоримо тепер,
бо і війни починаються там і тоді,
коли енергій негативних
назбирається через краї.
Тому і зменшення в спільноті їх
з примноженням позитивних
здатні погасити вогонь війни.
Та якби у нас були мудрі керівники
і бачили, що спільнота захворіла,
то зібрали би для розмов,
для пошуку способів,
щоб зменшити негатив...
А це було можливо,
та у банці скоро опинилися ми.

ЖИТТЯ – ЛИСТЯ ВСЕСВІТУ
Життя не можна досягнути умом,
не можна й щасливо жити
без справедливості і любові,
то почнімо з доброти,
бо з неї довіра вироста,
а тоді при довірі ми
єднатися здатні усі
для захисту життя свого,
своїї сім'ї, свого дому,
своїї вулиці, свого двору,
то так кожного села і міста.
Та засвідчуємо ми, що сьогодні
в нас мало духа для борні,
бо він основа міцності.
Так, ми духом досить слабкі
і лиш дехто з нас здатний
приймати рішення для змін
з усвідомленням результатів,
хоча можливості іще є,
є ті потенційні творці,
які можуть готувати духовну броню.
Хоча для Цілісності одне життя,
то лише крапля в океані води,
та й частина людства на планеті
змінити не здатна сповна,
бо океан їх змінить все таки.
А от дві ложки цукру у стакані води,
змінюють властивості її.
І один чоловік піднімати тону може,
та все ж підняти не зможе.
Однак ми знаємо усі,
що еднаючись по всій землі,
ми здатні відновити
давно забуті істини.
Тому шануймо Цілісність
і зміцнюймо ланочки її
добрими ділами з любов'ю,
дбаючи про якість справедливості,
то виростемо у можливостях

створити умови такі,
які врівноважать добро і зло...
А по інерції верх займе доброта
і це буде та ера золота,
в якій буде всього сповна
на цих якостях буття.
Тож несімо любові зерна
у серця, у життя свої,
добавляючи щоднини
на наші спільні ниви
зерна доброти і справедливості,
то й зміцніємо духом всі.
Навіть життя є довгими тоді,
коли воно приносить приємності,
коли воно наповнене до країв
вчинками справедливими,
радістю і добротою святою,
то так і необмеженою любов'ю.
Хай будуть ці якості у всіх!!!

РАДІСТЬ Є
Радість, то Блаженство,
то є задоволення життям,
то є відчуття повноти,
то є і можливості нові.
Так, вона Блаженство.
Така вже радість у естві
при духовній чистоті,
яка освітлює усе навкруги
тим світлом з Душі.
Ми щасливі в цю мить,
та й щасливими є усі,
бо світяться нею
і до всього, й всіх
підходять із любов'ю,
з готовністю допомогти
таємно і в тишині,
ніби в обіймах огортаючи
все, від комашки до сонця у вишині.
Таке умиротворення у собі,
порядок у всьому навкруги,
а тиша співає гімн життю...
Сидиш, лежиш, слухаєш
і так хочеться іще жити,
що готові всіх долучити
до цих бажань світлих.
Подяки просяться самі,
щоб в думці, слові летіти,
то так і в діях проявити
сміхом, словом теплим
і цим позитивом в діях.
Хай знають на Землі усі,
що радість є все таки!
Хай кожен спізнає її
тут, при житті!

НАПРЯМОК І ПУТЬ

Ми раді за всіх, хто себе пізнав,
хто духом зміцнів і прозрів,
та і усвідомлювати уже зумів
свої можливості у відновленні
давно забутих істин!
Такі вже творять це,
та ще й такі думки несуть
до людських умів і сердець.
Бо саме так ми з краплини роси,
з дощової краплі літньої пори,
чи сніжинки холодної зими,
які падають з хмаринки
і на землі збираються у потічки,
або й з того джерельця,
яке пускає з потічка
нову краплю, нове життя
в незвідану путь,
подорожуючи через річки,
набираючись знань і вмінь,
допливають в море-океан
і звідти нові краплі життя
посилаєш випарами до хмарин,
які везуть на ліси, поля їх,
бо сама крапля в океані тоді
і відкриває суть і зміст свій,
що вона подібна океану
і діє уже від нього до всіх
з тією мудрістю й надією,
що крапля збереже себе на Землі
і подарує Всесвіту довіру,
милість, милосердя, доброту,
подарує чуття справедливості
і замилуваність любов'ю ту,
якої вистачає в дощах усіх.
Це є усвідомлення такого стану
і називають люди щастям і любов'ю.
Хай наша радість пізнання
шириться поміж люди!!!

***

Так, ми забули вміння,
забули навички і знання
про те, як вільно люди мають жити,
як ті птахи, звірина, рослини і дерева.
А тепер є традиції сім'ї, закони і канони,
є ідеології і мораль суспільна, які
тримають нас у полоні.
Ми не маємо волі дій,
не вміємо брати відповідальності,
не можемо відновити гідності
і суті у найменні чоловіка,
бо у всьому нас пригнічує страх,
та є і тиск на психіку від собі подібних,
яку не просто витримати тому,
хто не зміцнив свій дух.
Хай щастить! Хай ця радість і снага

буде кожному доступна!

***

Після творчих дій Творця
у Його Замислі Великім дане нам усе
для життя в щасті й радості,
та ми втратили знання і снагу,
тому не здатні творити любов і доброту.

Тепер ми цими якостями святими
маємо завдячувати Всевишньому
Духу святому, БОГУ світлому,
усім сподвижникам Духа святого,
всім праведникам святим...

Та в тяжких ситуаціях люди
частіше звертаються до Ісуса
і до інших сподвижників
Духа святого, і до Богородиці,
бо вони найскоріше приходять в поміч.
Щоб бути у постійному зв'язку з ними,
ми маємо перш відкритися самі,
очищаючи єство від своїх гріхів-помилочок,
просячи прощення, прощаймо і самі,
а далі стяжаймо Духа святого
у всіх діях своїх і тоді ми
будемо в постійному
і взаємному Благоговінні.

Тому знаймо, що для нас
істина життя у нас самих,
та інше впливає на нас
і ми впливаємо на дії інших,
навіть заявляючи, чи відчуваючи
про спокій, про самість у собі,
та знаймо всі, що БОГ-ЖИТТЯ
проявлені РУХ-ОМ. Так рухом,
бо рух у суті й змісті є Дух.

Треба це розуміти всім.
Ми єством теж проявлені
рухом енергій певних
тілом, думкою, словами, діями
зі здатністю бачити, чути
віддзеркалювальний світ
і це є теж як рух енергій.
Незвідане є не сприйнятим, але воно є....

Сократ сказав, що я знаю,
що нічого не знаю,
а інший мудрець повторив
і добавив, що я знаю й те,
чого не знають інші...

Але Всесвіт ми не змінимо?
Змінимо і це факт, або світ
змінить проявлене життя це.

Має існувати рівновага
для того спокою і врівноваженості,
для того творення справедливості,
милості, доброти, довіри, радості,
то так і любові, бо саме для цього
ми сюди життями покликані.

Так є і так буде, що чоловіка рід
в Цілісності енергетичній цій
не є сам по собі, а лиш певна ланка,
бо досить багато навколо нас
видимих і невидимих життів є,
де усе доповнює одне одного.
Ми живемо задля інших
і інші живуть задля нашого життя
і не тільки тілом, а й умом, духом
і духовністю світлою в діях.
Тобто чоловік проявляється тоді,
коли є потрібна сукупність
у мудрому єднанні з цими просторами,
з цією землею, з цією бджілкою...
і під одним сонцем.
Тому то той народ не переможний,
який духом є міцний.
Чоловік має усвідомлювати сам,
щоб дбати про Цілісність Всесвіту,
а не займатися руйнацією Його...
Благодарую за участь всім
у розмірковуваннях таких,
бо це так потрібно вже
для людських умів,
щоб сприйняти і прийняти
це життя, себе і все у нім
для позитивних змін.
Бо тільки спільні дії здатні
зберегти планету цю
і колообіг енергій всесвітніх...
Нас чекає Отець-Творець-Дух святий,
Всесвіт і ми усі, усі
чекаємо у взаєминах справедливості
і можливості довіряти одне одному,
щоб творити любов і доброту,
щоб жити в щасті й радості.
Та нам не потрібно чекати,
а братися самим і змінювати
дієву поведінку свою і тоді
цим ми відкриємося нутром своїм
для отримання допомоги від Всевишнього.
А щоб знати, як відкрити себе
для інших, для Всесвіту,
то маємо очистити душу, ум і тіло
від своїх помилок-гріхів,
які знаємо і не знаємо ми.
Та сьогодні наяву у нас кругом
плодиться зло, гординя, гнів,
заздрощі, ненависть,
жорстокість, вбивства.
Тому так багато холоду
від проявів таких,
бо у взаєминах людських
так багато злорадства, лицемірства,
якими так насичені ми.
Боже, Боже святий!

До чого дожилися ми!
Нема справедливості
і нас не вчать творити її,
не вчать творити доброту
у милості з тією любов'ю,
якої так усі хочемо ми...
Та здобувати її ми можемо
у всіх позитивних діях своїх,
відмовившись від негативу зовсім.
Ось такий напрямок витримуємо ми,
то зможемо спізнати світи,
спізнаємо й можливості свої
і почнемо відновлювати тоді
давно забуті життєві істини.

ПРАВДА

Люди вибирають самі
по своїй совісті, душі,
чи то зі стану свого ума,
знаючи, що інколи правда
збурює енергії злі
і тоді носії його завжди
починають війни страшні –
громадянські, міждержавні,
бо зла назбирується у цих краях
і так багато є носіїв злих
тих енергій негативних.
А починається це з малої брехні,
до якої тягнуться сестри її –
лицемірство, гординя, зради,
якими оправдовуємо ми
свої погані вчинки,
або задля вигод, користі...
Ось так ми наповнюємо себе,
наповнюємо взаємини і простори
цими енергіями негативними,
де вже не мудрість править бал,
а хитрувати починає амбал,
який обманами, силою тоді
стає лідером, старостою...
і так до суспільних вершин.
Тоді в них гроші, сила,
тоді в них чиновники ж подібні,
які пишуть їм потрібні
зміни у закони і канони,
пишуть мораль і ідеології свої,
а в поміч їм армія, поліція, суди.
Ось так правда викинута на смітники,
довіра, допомога, доброта не в пошані
і є предметом насмішок публічних,
а милість, милосердя лиш для невдах
суспільних, а далі розумні, мудрі
живуть у тюрмах, на смітниках.
Вони бомжують і їх у війні на передок,
бо не потрібні, небезпечні вони,
бо асоціальні у спільноті,

а злодії, дебіли, клоуни
до президентів дійшли,
бо нас залякали, та й самі
відсторонились у байдужості.
Це не критика, а правда,
яка пишеться з надії і доброти,
то так з розуміння і любові
до всіх людей на Землі,
як байдужих, добрих і злих,
щоб ми змінюватися почали
і брали за орієнтири у житті
саме ці якості святі..

Люди духовно не міцні
і, зазвичай, у житті є теж злі,
бо біди, зради, горе, брехня
виносять на поверхню життя
саме ту ненависть і зло,
яке у закутках ума сиділо,
бо і їм у певний час подобається
милість, милосердя, доброта,
яка є навколо них, злих.

Їм теж приємно тоді, коли при біді
теж дбають про них, лицемірних,
та все є певний спокій для всіх...

Це є умова, коли і до них таких
приходить розуміння, осяяння,
то так і в них можуть рости
оті паростки любові і доброти.

А ті, хто правду несе в люди
з довіри, доброти і любові,
то така правда правильна,
бо саме на якостях таких
тримається життя взагалі.

Правда завжди гірка,
та одних злить вона,
або лікує інших.

Та знаємо ми усі,
що без неї нема
надії в щасті жити.

***

Як би не писали ми,
як би не мудрували,
та фактом залишається те,
що участь у війнах беруть ті,
які носять негатив у собі.
Він може прихованим бути,
чи байдужість, страх пригнічує їх,
та зерна зла є, майже, у всіх.

І це не маски лицемірні
засвідчують стан такий,
а внутрішній стан вояків.
Вони не хотіли, чи не змогли
ставати лицемірами, вбивцями,
та держави таких вбитих
вояків героями звать,
хоча у всі війни, у всі віки,

які були на цій планеті Землі
відторгували і відторгують їх,
зламуючи життєвий стрижень в них.
Це нещасні люди при житті
і їх зробили такими ті,
хто сидить у керівництві.
Держави, зазвичай, є продуктом від зла,
бо це інституція насилля,
це органи для гніту і покори,
які страхають, лякають і вбивають.
Та й досвід цей такий,
чогось збільшується, росте,
а люди стали бидлом при межі
залишені, забуті у цім горі і біді.
Та знаймо люди, знаймо всі,
що вбивцями не є держави,
а ними є конкретні люди,
які катують і вбивають,
вбивають і життя позбавляють,
але і їх вбивати посилають
ті злочинці хитрі в жопі,
які сидять в кабінетах державних.
Командири керують діями
при наступі і в обороні,
а бійці, ніби, в клітці,
захищають життя свої,
чи то й інтереси певні,
бо вибір завжди є
і добрим він є тоді,
коли ми у війну не увійшли.
Та істинними вбивцями є ті,
хто ріже, вбиває беззахисних,
коли страждають цивільні
в тих селах і містах
від убивць отаких, злих.
Бо це вже не люди зовсім,
а ісчадіє диявола, сатани.
Якщо такі накази йдуть рядовим,
то начальники є вбивцями семикратними.
Рядовий вбивас, чи є вбитим у бою,
а начальник тихо наказ пише,
то так тихо і його рід вимре.
Так, то є війна, то є позбавлення життя
та умови їй робили ми усі все таки
і тому вина за війну лежить на всіх –
хто на дивані сидить і цькує,
хто дитину свою б'є,
хто бреше, зраджує,
та правило бумеранга
ніхто не відміняв іще.
То хто таке право їм дав? Дає?
Мабуть, та відсутність в них
правди, любові і доброти.
Так є, на жаль, у всьому світі,
але усі на Землі хочуть жити,
то чого люди такі жорстокі,

хоча ж можна спільно усім
жити і це життя леліяти, любити.

***

Так, війни завжди є –
чи то на кухні вони,
чи в закутках на роботі
і чогось потерпають від них
справедливі, праведники,
мабуть їх менше на Землі,
а може не бояться їх люди злі,
бо вони, праведники ці
не є вбивцями у суті.
Так, праведників, мудрих
вбивали віками теж,
то це і є ті істинні захисники життів
і їх подвиги пам'ятають у віках,
бо саме правда є тим джерелом,
яке живить життя щасливе.
Правда завжди орієнтиром була
кожному окремо, то так і всім.
Тому така правда, яка дбає
за життя, за мир на Землі,
то вона спільноту зцілює.
У правди чинів нема
і на любов однакові права,
та й доброта є жива,
коли щастям світиться Земля.
Ми вже знаємо дорослі і малі,
що важко в тотальному злі
занести в уми людські слова ці,
та все ж саме так ми зріємо
духом, душею, тілом і умами
в періоди важкі, скрутні,
чи то свідомо хочемо і можемо
просто жити і це життя любити.
Бо правда довіру міцнить,
міцнить дружбу і сім'ю.
Вона й оберігає нас усіх
від осудів, брехні, від злих.
Ми шукаємо оправдання за вбивства,
то скажемо тут усім і для всіх,
що оправдань нема і не може бути,
бо вина за кризи, війни лежить на всіх,
особливо на тих, які накази дають.
Вони, та і ми не знали, чи не могли
шукати винних на початку війни,
а якби й захотіли шукати способи ті,
то вони є і були на видноті –
ми ж не хотіли жити
по правді з любов'ю і з доброти.
А навпаки загорялися у злі,
загорілися і загоряємося дотепер,
а є й порадики злі, які
готують тихцем технології такі,
щоб люди більше злилися –
то ціни піднімуть,

то брехню за правду подають,
то світло, воду відключають,
то в масках, ніби бандюки,
людей ловають для війни.
Яка ж підла суть цих сучасних війн?
Так, війни починаються там,
де концентрація велика зла.
Про це знають всі на Землі,
навіть суспільні інституції ті,
які слідкують за людьми
і поведінкою їх, аналізують
і висновки надсилають у верхи.
Тож коли ознаки є, то керівники,
мали би діяти, як справжні батьки,
щоб зібратися в сім'ї
і все це спільно обговорити,
щоб прийняти рішення відповідні,
щоб зменшити напруження,
запустивши мудрість і знання
у застосування надбань світові,
запустивши програми перевірені
для вибудови соціальної рівності,
запустивши механізми всі,
які би зайняли спільноту всю
для того, щоб напругу зняло,
бо всі дії йшли би во благо.
Так ні, допускають таємно
спецзагони іноземні
в підрозділи силові,
чи щоб керівництво у покорі,
щоб стріляти студентів на майдані,
чи резидентів новоявлених захищати.
То, хто організовує революції і війни ці,
аби свої нації принизити.
Ні це не батьки, не патриції,
а запроданці-зрадники,
коли війни розтягли на роки,
розводячи балачки ...,
а діти гинуть, гинуть і батьки.

***

Ми, люди, є основою держав,
ми й об'єднанні межах їх,
маємо закони, канони і мораль,
є основними виробниками
матеріальних благ усіх для всіх,
поповнюємо податками усі
спільну державну казну,
а потім тими грошима керівники
створили в цивілізованій країні банди,
та ще й оплачують діяльність їх,
за те, що ловлять на вулицях,
в лісах і на полях собі подібних
для війни вбивати і бути вбитими.
Та ще й премії великі дають їм
за ці злочини кримінальні.
Ми спостерігаємо і мовчимо,

та й світова спільнота мовчить,
коли видно повсюди й скрізь,
що це явний геноцид,
що це є сплановане винищення
двох працездатних поколінь.
Воюють, ніби лінивий спить,
та й інтересів матеріальних нема,
бо за такі “військові витрати”
можна сьогодні усе купляти
сучасним державам цього світу,
щоб технологій нові на виробництвах були,
щоб гідні зарплати й пенсії видавати.
Обурюються, зляться всі, а для чого?
І відповідь теж є, бо злі
є паливом для будь якої війни.
Тому ті товсті книги всі
засвідчують війни часті
представників спільнот тих,
які формувати почали
ідеології перші і їх
називати почали релігіями,
відходячи від основ життя.
То знаймо люди, знаймо всі,
що життя є основа на землі
і на ній є умови всі,
щоб духовно розвиватися і рости,
дбаючи про тіла, як носіїв
з можливостями у собі
вирощувати хліб і все,
що у житті потрібне.
Життя було, є і буде,
то там є всі якості святі.
Тому то все живе
і їх присутність на Землі
БОГОм нарекли.
Мало слів про життя
у цих книгах релігійних,
мало і в сучасних ідеологіях,
та й цей наш гімн страшний,
який не славословить життя,
а закликає за волю бодатися,
віддавати душі і тіла,
на які права у керівництва нема.
Люди у цих нелюдів-керівників
стали матеріалом допоміжним
для задоволення їх мети,
чи мети тих, які ховаються за такими,
називаючи себе демократами смердючими.
Тому й мови нема у цих книгах, гімнах
про землеробів, скотарів.
Гімн країни має бути дякою життю,
яким урочисто вітають всіх,
хто творить з любов'ю
і живе по справедливості,
а не цим завиванням про війни,
про смерть без довіри до сусідів,

то хто схоче з такими дружити.
Гімни є візитними картками,
які засвідчують політику держави,
засвідчують їх суть і наміри.
Ось чого так значимими є тексти
таких урочистих пісень.
Та лиш лихварі і вояки
в цих книгах персонажі головні.
Звісно, що саме війни всі
починаються у тих краях,
де найбільше скупчення є
носіїв енергій негативних.
Та й організатори із них росли,
які способами негідними
добралися у крісла керівні.
Ні, це не карма, не доля спільнот,
як і кожного із нас зокрема,
бо усім путь визначена
Творцем-Духом святим:
гідно жити а радості
і вчитися це життя любити,
пізнаючи у собі можливості
доброти і справедливості.
Ми довіряли, ми любили,
а нас використали
за нашу милість і терпимість,
запустивши технології такі,
щоб нас пересварити,
щоб ми мали на все ціну.
То знаймо, що не ціна головна,
а добротою наповнене життя,
яке дає ту радість і любов
при яких немає війн і сварок
Ми не за винищення євреїв,
а за заборону іудейських ідеологій,
де гасло про правду і любов
є лиш словами порожніми,
які, нібито, у вбивствах здобувати,
здобувати не працею і мудрістю,
а обманом, хитрістю.

***

Цими технологіями зла, ненависті
простори забруднили і все живе.
Тому тепер уся спільнота хвора,
хвора цинізмом лицемірним;
тому й такі відхилення від совісті
дали умови для наплодження
енергій негативних в умах,
у всіх сферах наших життів
і за поведінку таку підлу
їх л-юдьми нарекли,
а так як штиби ці у євреїв були,
то за приналежність їх юдами нарекли,
не залежно від рас і народів.
Що тут скажеш: ні долати, ні відняти.
Інтернаціонал спільнотою став,

де для милості, доброти, любові
нема місця на цій життєвій ниві.
Інтер (між) націо (націями)
нал (наявний) та й годі.
Не сім'я, не родина, не рід
і не народ хранителями істини є,
а саме, гроші-папірці, користь
стали у взаєминах людських,
як ознакою головною для тих,
хто хоче , нібито, жити.
Юди не творці, не працівники.
Це і не народ, не нація, як не крути,
а це носії основні на Землі
найгірших проявів зла
в енергіях негативних.
Нібито й не жорстокі,
чи злі між собою і для публіки,
як оболонка з мильної бульбашки,
яка, нібито, й прозора
і кольори виблискують життям,
та все то є простором закритим,
який готовий лопнути і звуком,
як і милом вуха й очі забруднити.
То є такі їх хитрощі приховані
в ідеології їх, яка бідним, нібито,
дає можливість жити по всій Землі.
оправдовуючи дії такі,
що їх і тільки їм бог дав
у володіння Землю всю
і це їх власність, і їх бог
дозволяє їм всіх інших убивати.
І цей їх націоналізм шовковий,
як вибраного народу(ким і серед кого)
так підлими діями сльозами гіркими
плаче по всій планеті;
і це ними організований сьогодні
цей ганебний геноцид, нібито відплата.
Та якби мудрості було, то прощати треба...
Так ні, знову лізуть у чужі землі, доми,
будують синагоги, анклави,
палять парафінові свічки на чужій землі.
Отакий прихований жорстокий фашизм,
яким хочуть вибити спільноту всю на Землі.
Тільки жиди мають право жити на землі.
Хіба так твориться мир
і ця радість у людських серцях,
то так і в повсякдених ділах?
Нема і не було в них совісті,
нема милості й милосердя.
Як свідчить минувшина,
що навіть в моменти тяжкі
вони у своїй тихій ненависті
не застосовували ці якості,
а при певному скупченні
тихцем вбивали всіх собак невірних,
будучи в партизанах так званих

винищували представників спільноти.
Це є наша біль і наша гниль
за милосердя і прихисток
від людей простих.
Їх вбивали одновіці, руками інших юд,
задля страждальницьких слів,
в яких не було й нема нічого святого.
Мають державу, то хай самі там
у молитвах і добрих справах
засвідчують про здатність свою
жити в мирі з усіма на рівних.
***

Гірко визнавати те, що по всьому світу
наявний іудаїзм так поширився й окріп
і має можливості поширити геноцид
по всьому світу, бо застосовуючи інтернет
уже захопив уми дорослих і дітей.
Люди не сприймають дійсності
і їх уми здатні йти за командами.
Багато вже приймають умами,
ідеологію і технологію іудаїзму,
не відаючи того, що їх
лиш використовують у цій
невидимій братовбивчій війні,
та так хитро, підступно, підло...
Вони холоднокровні вбивці.
Так вони діяли в минувшині,
так діють по сей день,
убиваючи тихцем тих,
хто хоче показати всім
їх гнилу і жорстоку суть.
Будь які дослідження злочинів їх
зникають разом із дослідниками.
Так є по всьому світу, бо для них уже
кордони не закриті, та й резиденти держав
дозволяють собі і наближеним мовчати,
чи то певними діями страхати.
Тож, почавши геноцид людства
задля досягнення своєї мети,
то тут всі способи придатні –
чи то начинка в цукерки,
чи то волокна в підстилки, в труси,
чи то зонд, літак, супутник із за хмар
сипле, розпилює отруйний туман,
чи то організація гідри-дних,
громадянських братовбивчих війн.
Сьогодні у них є можливості
плодити зло між людьми,
бо саме воно життя знищує тихо
і винних у смертях не видно.
Ні, в них нема відкритих зазіхань
на землю, надра, повітря, води,
щоб ними харчі продукувати.
Ні, вони хочуть користь мати
з їх продукції і з тих,
хто працюватиме на них.

Користь, прибутки, бо золото їх бог –
ось основна їх суть і фішка,
а людина на планеті в них,
то лише бидло, собаки
і в них на таких є хитрі батоги.
Та не відають юди такі,
що кожному при зачатті
визначені долі і ті місця,
де їм жити з можливостями
якості життя творити,
бо туди й посилаються завжди
позитивні енергії всесвітні
во благо і з любов'ю.
А ці хитрощі лицемірні
не несуть радості їм
і це показали життя їх
у цих роках тисячолітніх.
Не мають вони щастя і Благодаті,
а думають, що зроблять їх умами
і їх приземленими богами.
Та так чогось не є,
та отак і формують вони
життя собі тяжке.
Не вчить їх життя істинної любові,
тому й страждають вони
від своїх жорстоких вождів.
Не буде й того князя від ума
і зчезне їх племя із Землі.
Минувшина ж засвідчує про те,
що будь які завоювання іншої землі,
поглинають, асимілюють
усе єство завойовника
духом, традиціями народів і країв.
Хай який би не був злий зять,
чи то вередлива невістка,
та в добрій сім'ї такі
розквітають духом і єством,
дбаючи ряно про енергії сім'ї.
Тож знаймо всі про це
і живімо мирно з сусідами,
бо від їх поведінки завжди
залежить наш внутрішній спокій.
Нам це треба розуміти
і не йти на поводу злих,
даючи себе втягувати
у конфлікти різні, війни.
Війна – це є іспити нам
на любов і на міць духовну,
на розуміння істини,
що чоловік і його життя
є основою всесвітнього буття.
***

Не має бути покори і страху,
чи зневіри і байдужості
до таких діянь в сучасності.
Ми, у країнах всіх, прийняли їх умови,

і приймали бідних євреїв,
які й ставали по всьому світу
їх агентами, чи резидентами
пришитими всіма душами
з іудаїзмом до четвертої планети,
де розміщені головні сервери.
Тому таке зло у світі всім на євреїв,
та їх професія не кровний зв'язок,
а ідеологія юдейська,
то такі в них і вчинки.
Дожилися ми і долучилися
до кагалу цього все таки.
Так, це умови жахливої гри,
коли вбивати одне одного почали.
Та хіба ми кращі тепер за юд,
яких ми звемо з огидою жидами, євреями.
Це їх племя колись мале
сьогодні світом всім керує
і нашими умами хворими
по всій землі маніпулює.
В них є хитрість “золота”,
де користь і підлість
наплоджує так багато зла ...
Та погано саме те,
що цим вірусом юдейським
заражена спільнота людська уся.
Тепер іуд так багато наплодилося,
та все ж і на них прийде скрута,
бо не заховаються вони в житлі чужім,
не допоможе їй змішана кров,
бо їх дії позначені значком,
який називають всесвітнім злом.
Вони готують війни ці,
вони й на причини вказують,
як той злодій на ринку.
Вони проєктують, провокують
кризи, війни територіальні, світові,
а ми уже такі не винні,
коли мільйонами є у війні.
То хто ж у суті тоді є ми?
Так, дійсно ми є дурні,
коли провокують ці війни зі сторони
і ми ось так воюємо із сусідами,
а проєктувальники дають гроші-папірці
і все під заставу, проценти,
за які купляємо зброю в них,
вбиваючи розумно себе самі.
Тож не слід шукати винних,
а шукаймо способи і методи такі,
щоб усі на цій землі змогли
жити в щасті й радості.
Десь простити, десь прощення просити,
десь милість, милосердя проявити,
десь трошки промовчати,
десь трошки потерпіти,
шануймо працю інших

в тих речах, продуктах,
які росли нам же подібні,
бо саме так ми здатні гуртом
збільшувати простори
для енергій позитивних
своїми вчинками такими,
то і зло в нас не проросте,
а любов і доброта свята
із самого серця у життя буде йти
і Всесвіт буде допомагати.
Уже прийшли той час-пора,
коли ми маємо це зрозуміти –
і в цьому мудрість життя,
і в цьому вся істина буття
не як виокремленої спільноти,
а всього і вся, які життями проявлені.
Хай хитрі жиди і вже мають папірці
на землю цю, де ми жили у віках,
та все ж у житті папірці іще не факт,
хоча саме папірці засвідчують усім,
що дійсно в них нема розуму і совісті,
коли в нашій хаті хочуть нас навчати,
та наше життя, наш дім
не мають в папірцях цін.
Війна – це іспит для кожного,
щоб одні в борні кров'ю, життями
свою Батьківщину захистили,
а інші себе змінювали,
бо тільки духом міцним,
ми самі себе захистим.
Кожен має вкласти в ній
частину свого життя,
жертвуючи й усім,
і найбільше енергій у цій біді
знищуємо ми самі.
Однак, творячи справедливість, доброту,
проявляючи милість і любов святу
для захисту життя, житла,
бо лиш тоді до кожного із нас
попливуть енергії всесвітні
для помочі душі і в ділах.
Ми до війни самі йшли,
ігноруючи життя і якості його,
а війна і постала перед нами –
одним для очищення,
а в інших життя забрала.
Такий вже рух енергій у світі
і Всевишнім допущений,
а ця війна одним є
у велике повчання
через сльози втрат,
через горе, біди в кожному дні,
а кому вона покаранням є
за помилки свої, чи рідні.
То бережімо себе, Батьківщину свою
розумно і з любов'ю, і без війни,

бо б'ються дурні завжди,
а хитрі спостерігають зі сторони,
та лиш мудрі й добрі при житті
будують взаємини справедливі,
щоб у мирі і спокої жили усі
і в творчій праці засвідчили,
що ми дійсно є творці.

Ми, люди, здатні дбати
і вміємо зусилля докладати,
щоб у цій Цілісності всесвітній
всім вистачало землі, повітря, води,
вистачало житла, одягу, їжі.

***

Тоді й проявиться мудрість,
щоб і ми, діти Творця,
діти цього життя
були чоловіком тим,
як і передбачено творцями,
як і подобає насправді:
творчими бути всім.

Тож творімо по совісті всі,
бо це і є умови святі,
де можуть жити всі
в щасті й радості.

Хай розум буде в діях,
то буде між нами тоді
мир, спокій на віки.

Тому будьмо мудрі і розумні самі,
щоб життя зберегти все таки,
бо воно для Цілісності є основним.

Навчаймося жити по совісті
з добротою і любов'ю у собі,
то не залишимо місця жидові.

Хай вони хитрі і згуртовані,
та чогось у всі віки вони сумні,
чогось і статками не обзавелися вони,

і їх держава не є на висоті –
ні в економіці, ні в соціальній рівності,
хоча докладають зусиль,
щоб зберегти джерела родові.

Виявилось, що це лиш бажання,
бажання в ідеології і в словах,
бо по справжньому вони невірники,
і не спізнали щастя від творення доброти,

не спізнали радості і любові
за всі п'ять тисяч років,
бо на всіх і вся сердиті, злі.

Та й факт, що ця держава не процвітає,
хоча себе найхитрішою вважає.

Та хитрість, ненависть, злоба до всіх
не є тими умовами при житті,
щоб духовно розвиватися й рости.

Будуть відторгнуті вони
Всесвітом, природою і людьми,
як той будяк шкідливий
із життєвої ниви.

Чи, може, все таки слід їм шукати,
шукати і творити щомиті
ті умови співжиття усіх,
де доброта і любов єднає таких,
щоб дійсно садки саджати
і взаємини такі будувати,
щоб прикладом вони були
нащадкам всім на віки.
Це відомо всім давно,
то не будьмо на них подібними,
а знаючи, тримаймося самі
саме так як нам творці заповіли.
Знаймо люди, знаймо всі,
що мудрі, справедливі
позитив знаходять завжди
у ситуаціях будь яких,
а дурний і в палаці
буде стіни довбати.

ВІЙНА ОГОЛЮЄ
Війна оголює усіх,
забираючи із сімей живих,
руйнуючи житло,
калічачи психіку людську,
оголюючи правдою усе нутро,
залишаючи тих покалічених,
хто іще здатен змінити себе,
щоб дати можливості все таки
очиститися кожному єством усім,
щоб очистити гуртом
енергетичні джерела родові.
Ось такий промисел Творця у всі віки,
та коли б ми спостережливими були
і подобу Його несли у собі,
то знали би, бачили би,
як Він застерігає, підказує загодя,
а війна вибухає там і тоді,
де люди і простори всі
досить сильно насичені
енергіями негативними
і тоді це і є покарання
через позбавлення життя.
Можна оминати війни
і цьому є приклади,
є держави, країни такі,
як віками не знають війни.
Я тут пишу і, нібито, не дурний,
та й ви ці рядки читаєте,
чи без читання знаєте
і себе до дурнів не вставляєте...
То чого ми, знаючи причини війни,
нічого не робимо для того,
щоб не допустити її все таки.
Знаймо, що Творець-Дух святий
дав кожному можливість таку,
щоб ми у кожному житті

множили енергії позитивні,
що ми розвивалися й росли
саме там де родилися і жили.
Мабуть не просто
із життя в життя
дух чоловіка нести,
коли ще був перед цим
носієм духа звірини
і тому й було місце
в життях для помилки.
Легко, мабуть, було тоді,
легко і тепер плодити помилки,
та важко виправляти їх.
Легко і в радості ми
будуємо дім новий,
та не просто його ремонтувати.
Знаймо й те, що дух чоловіка
досить сильно пошкодили,
коли в тіло його вставляти почали
той біочіп з програмою дій,
який душею названий.
А це ж сталося в цивілізації цій,
то саме ми в поколіннях наступних
маємо виправити ситуацію цю,
щоб не допустити все таки
уже новий чіп встановити,
який не дає волі для дій,
обмежить людство все
у творенні енергій позитивних.
Та не просто буде людям
протистояти лицемірам злим,
коли чіп новий уже
запрограмований так, щоб усі
покірними і в страху були.
Це путь в нікуди і
зрозуміють небезпеку не всі,
та важко буде це зупинити.
Тому не шукаймо в краях чужих
багато грошей, машин,
а облаштовуймо свій дім,
свої життя святі мудро,
та так, щоб впевненість була
у завтрашньому дні, літах;
щоб ці наміри, дії таки
в поміч дітям були.
То хіба розумний буде вбивати?
Хіба мудрий буде всіх винищувати?
Бо це шлях в нікуди, а лиш до прірви.
Така руйнація природи на Землі
приведе до ганебної катастрофи.
***

Ось з такого розуміння ми
мали й зробити перший крок,
який мав зробити весь народ,
чи правильніше назвати нація,
бо нацією, сумішшю тепер уже

є людство на Землі усе,
а ми і духом чоловіка споріднені
і є родиною однією, ми є сестри і брати...
То для чого ми починаємо війни?
Вбиваємо собі подібних, рідних.
Як не подивися в суть,
чи то так і зі сторони –
ким ми є все таки?
Мабуть злими вбивцями.
Одне діло знати всім,
а особливо тим,
хто сам когось убив
і готовий далі вбивати
уже з гніву, образи, помсти,
шукаючи винних,
через яких він
опинився на війні.
Так, це горе, це біда,
та все ж це не причина,
щоб далі зло на всіх нести –
на БОГА, на начальство, на сім'ю,
звинувачуючи що родили,
що не вчили жити без війни ...
Та приходить той час,
коли розуміти починаєш,
що життя є основа основ
і вже готовий до змін,
до змін на краще у собі,
бо немає спокою в душі,
коли нікого не любиш,
коли руки у чужій крові.
Таких важко зцілювати,
таким нема кому допомогти
і тому такі люди злі
і далі воюють у собі
після закінчення війни,
в тих муках і стражданнях,
а колись і помруть,
не спізнавши щастя в очищенні,
лишаючи такі душі в рідні.
Це найбільший жах
для океану життя,
бо війна – то горе і біда.
І робить цю біду наше зло,
гординя, марнославство,
знищуючи життя без ума.
Війною не очистити спільноту
від зла і іншого негативу,
бо очищати спільноту маємо самі,
та тут потрібні й спеціалісти,
та й мають піклуватися про таких
дійсні правителі і духівники.
Щось потрібно робити,
робити і творити якості святі,
бо і маленькі краплі
точать каменюки тверді.

Так є іще в нас ті краплі духовності,
є зернини любові, правди, доброти,
як і в інших народів, рас по всій Землі;
є та природня простота, яка здатна
протистояти тут, на Землі,
тим енергіям негативним
і урочисто проголосити,
що життя в щасті і любові
зможе витіснити всіляке зло.
Та і нам Всесвітом дано
певний строк на півтора століття,
щоб ми умами у єстві
змінити поведінку у собі,
або через горе і біду
залишками позитиву
в серцях, душах і умах
до розуміння підійшли,
що спасіння можливе лиш тоді,
коли ми відновимо самі
істинні якості в діях своїх.
Сам строк можна скоротити,
чи продовжити його,
та видужати, відновитися людство
зможе лишень тоді, коли ми
у жертвовності матеріальній,
то так і очищенням тотальним
зможемо відновити кожен живий
суть чоловіка на Землі.
До цього має долучитися спільнота вся.

***

Росія не воює проти Миколи,
Україна не воює проти Івана,
Америка ж воює незримо теж
не проти Миколи, Івана, Яна...,
як проти конкретних вбивць.
А це Америка, Росія, Україна...
так воюють проти націй своїх,
щоб їх в покорі, страху тримати,
щоб встановити князями-керівниками
саме ті взаємовідносини суспільні
серед прошарків соціальних такі,
які практично лиш їм вигідні.
Тому ці заяви публічно проголошені,
про підготовку перемовин про мир,
про припинення цих безглузвих війн
по суті є політична гра, а війни й далі
продовжаться тут, чи по всій Землі
для завершення тотального геноциду.
Ніхто з цих карманічів не дбає
і дбати не буде про створення умов тих,
які б стимулювали людство до змін
в собі, то так і на планеті всій.
Така потреба змін уже визріла,
бо людська спільнота на планеті цій
уже так загнила у взаємовідносинах
загнила і активно гнити продовжує

на явним злом, гординею, гнівом,
брехнею, жорстокістю, лицемірством.
Не буде цих умов, бо люди
підлі і підступні у лицемірстві своїм,
та й зневірених, байдужих тьма,
а друга частина спільнот чимала
ображена і зла буде йти до кінця,
руйнуючи, вбиваючи –
і саме в такому стані вони усі
є німі, глухі і сліпі біжать за князями.
Тому ці балачки про мир є на брехні
і ніколи не закріпляться на папері,
не закріпляться в умах і в серцях,
бо для спокою, відновлення і творінь
потрібні справедливість, доброта,
довіра, милосердя і любов свята
серед воюючих сьогодні і тепер,
то і серед тих, хто в черзі уже стоїть.
Нам усім по планеті всій зрозуміти слід
ці основи і умови потрібні нам усім
не для балачок, а для умиротворення,
щоб скерувати свої енергії позитивні
для творення доброти, щастя, любові,
а не на пошуки винних і активних злих,
чи на пошуки причин для нових війн.

***

Хай ці слова читають всі
і самі вибирають дії собі.
А ми писали, турбувалися,
тихо плакали, молилися
про це дванадцятий рік...
і дописався, що сини, жінка, рід
вже говорити зі мною не бажають,
сварять, або мовчки оминають,
не розуміючи того, що війна
будь яка і де би вона не була,
та саме вона забирає життя
і по суті не є тим полем-нивою,
де засівається правда, любов і доброта.
Холод у взаєминах, голод на роки,
руйнації і війни по всій Землі
не дадуть можливості прорости,
не визріють і життя колоски.
Війни ці не нива щаслива,
а в них загине покоління, три
і залишаться лиш старики
і діти малі у процентах десяти
з тих мільярдів семи,
бо саме на такий результат
налаштовані князі від сатани.
Війни – це завжди горе і біда,
то чого ми не навчаємося мудрості,
щоб запобігати їм,
чого структури державні,
маючи інформації про загрози такі,
не хочуть спільноту залучати

для зняття таких напруг.
Мабуть і далі резиденти сатани
бажають крові і війни,
бажають винищувати нації, народи.
Ми писали не раз і повторимо знову,
що війни починаються там,
де є велике накопичення
енергій негативних
у різноманітності їх.
Тепер уже знають всі –
і дорослі, і малі по всій Землі,
що будь яке зло зникає там,
де створюються умови всі,
щоб вирости на теренах цих
зерна соціальної рівності,
зерна доброти і справедливості.
Це є можливим і ми свідками є,
що на планеті є країни такі,
які діють саме так, бо там правителі
мудрі і таким народам в поміч ідуть
енергії благодатні з джерел всесвітніх.
Ми знаємо й те, що керівники держав
по своїй суті і психотипу в діях своїх
є копією життя і поведінки підданих.
Ось чому повсякчас і скрізь ми
Просимо усіх, пишемо до усіх,
хто носить БОГа у собі:
змінюймося на краще кожен,
а почнімо зі способів простих –
не робімо будь де, чи будь кому того,
чого би не хотіли ми теж,
щоб і нам не робили такого
у нашій хаті, квартирі, дворі.
Така поведінка в діях
підносить кожного на крилах
і тоді ми відкриваємося
для небесної чистоти,
і виникають бажання прості –
хочеться так жити по справедливості,
хочеться доброту творити,
хочеться потребуючим допомогти,
хочеться щоб щасливими усі були,
бо саме такі дії наші
спонукають інших тоді
в сім'ї і сусідів до змін,
то це і є те добре й позитивне,
яке витіснить із взаємин
усе погане й зле.
Хай кожна країна вчиться так жити,
то й так заживе планета вся
без криз, сварок і війн.
Ми всі у собі цього хочемо такого
і Всевишній цього чекає від кожного.
В теперішніх умовах ми
знаємо про війни всі,
знаємо, що у війнах великих і малих

зростає стільки негативу,
зла, ненависті, жорстокості,
які ще довго сидять в умах.
Та причини і сам хід війн
кожна сторона пише по своєму
і кожна з них, нібито, права.
Так не є, бо ми дивимося на них
з позицій матеріальних, видимих,
а не бачимо збідніння духовного,
не бачимо і втрат духовних.
Не розуміємо й того святого,
що Цілісність у всіх і для всіх одна,
а минувшину описують живі,
та не тими, хто згинув від меча,
добавляючи міфи вигідні,
щоб і далі тримати в покорі,
то так і в страху переможених,
та й самі переможці такі є в напруженні,
а напруження – це є той же страх.
Тобто минувшина і все життя
пишеться переможцями,
а ті, хто спізнав горе і біду
спішить на ниву свою
спішить до матінки землі,
бо так знаходять спокій,
там виростає духом єство.
Так було і є. А так жаль.
Нікому не потрібні причини війн,
ніхто не дбає про мирне співжиття усіх.
Хоча це є можливим зі знань.
Нам потрібно знати грамоту волі,
бо вільні є люблячими і добрими,
вони є й справедливими,
а ті хто с-во-бодою пишаються,
то це з волею бодаються
і тому дійсно пишуть історію мечами,
а з мечем встановлюють закони свої,
свою мораль для покори і страху
і народи, нації знову у своїй тюрмі.
тому знову плодиться страх
по кутках, в хатах і в умах,
а люди у зневірі дуріють
і знову стають брехати,
знову жорстокими стають.
Тому так часто на Землі
вибухають братовбивчі війни.
От і вся правда про війни наші,
от і вся мудрість для дій подальших,
бо доля, життя наші є в руках наших.
То чого ми не вчимося всі жити,
не вчимося любові і доброти?
Бо істинне джерело життя
є в правді з доброти,
які формують в кожного тоді
справедливі взаємини
між усіма людьми на Землі,

зароджуючи їх чистоту з довіри,
бо тільки в довірі здатні ми
творити любов і доброту святу.
Знаємо ми усі, що доброта у дії –
це є допомога будь кому в слові,
в діях, а то і в молитві.
Ось чому допомога у житті
така мила для обох сторін –
і тому хто допомагає,
і тому, хто допомогу будь яку
з радістю приймає.
Так є завжди і саме тому
люди її вважають, як дію
найсвятішу і як найскорішу,
як дію БОГа-Духа святого,
бо ми її чуємо, бачимо, відчуваємо.
Так є між нами усіма,
а вже сьогоднішнього дня
з минулого і у цих роках,
в цьому горі і в бідах цих
ми маємо потребу велику
в доброті, любові, милості,
то так і проявленій допомозі.
Вона потрібна кожному,
вона потрібна і релігіям усім,
потрібна і державам на Землі,
щоб вони об'єдналися
і якості життя творити
усі, усі навчалися,
наповнюючи серця і простори
цими якостями святими,
то закінчиться і ця війна,
де вбивства і страждання
руйнують душі і життя.
Ось уже сорок перший рік,
які як шакали йдуть
за народом пораненим
і тепер, коли він помирає
кожен з них на свій кусень чекає.
Де ж наша совість, люди,
коли виставляємо усі,
нібито, чисті руки,
коли по факту вони
в крові по самі лікті
і так гавкаємо, ведучи балачки пусті,
та все ж не допомагаємо
одне одному у цій біді.
Хай ці слова летять до вух,
хай перед очима постають,
щоб ми приймали серцем їх
і кожен мав можливість у собі
з радістю допомогти!
Доброго дня усім на Землі!
Зі святим днем новим усіх вітаю
і Всевишнього Духа святого прохаю –
хай радість і любов посилає

в кожен дім і всім, хто живе у них!
Бажаю всім здоров'я на всі літа!
Хай щастя, радість буде зі всіма,
а в діях любов і доброта росли!
В добру путь нам, сестри і брати,
в якому кожному себе знайти!!!

ЛИЦЕМІРСТВО

Першими пухлинами хворими
у взаєминах між людьми
проявилися з маленької брехні
у тому обмані з яблуком в саду,
а далі зради відкриті, чи таємні,
на яких зросли гнів, гординя,
зздрість, ненависть, злоба,
та все ж люди міняються –
інколи по справжньому,
стаючи жорстокими, або вбивцями,
чи то відкидаючи мудрість,
любов, доброту і справедливість,
надівають маски в міміці,
і вже у словах улесливих,
проявляючи хитрість гнилу,
приймають у взаємовідносини,
в яких є відстань, статуси,
а це вже і є лицемірством тим,
яке винищує усе святе.
Сьогодні лицемірство лихе
і так іудами вознесене,
що це, нібито, талантом є.
Так, коли лицемірство нормою стає
у взаємовідносинах людських,
то це явний кінець уже,
бо лицемірство по суті й змісту
є хвороба людська страшна
і людство ним так заражене,
що про правду, справедливість
і слова майже ніде не чути...
Доброта і любов, то лиш слова,
чи дії, які є предметом насмішки.
Так, саме насмішники і злі
дивляться, як на ідіотів дурних,
хто робить справи добрі
для всіх і у діях усіх.
Це є основою тієї причини,
від чого згинуть люди на Землі.
Сьогодні державні ідеології
і їх кодекси, канони моральні
потоптали гідність і чесноти всі.
Тому не так просто тепер живим
відновити ті життєві істини,
щоб життя було головним,
яке ми маємо творити і оберігати,
а це є можливим тоді, коли
відновимо справедливість ми,
відновимо любов і доброту, милість ...

Та для прикладу для міркувань
подивимося та політику тих держав,
які себе вважають розвинутими
і з великими можливостями
забезпечувати своїх громадян, які,
нібито, створюють програми
невидимої соціальної рівності
і на все горло кричать повсюди,
що життя і правда в них
є із завдань першочергових.
Так, американці у фільмах своїх,
в книгах показують турботу про життя,
коли спасають вісім, двадцять чоловік,
як заручників, ідучи водночас
на жертвності мільярдні
у втратах будівель, техніки
і в той же час, усе існування її
винищували тисячами червоношкірих,
чи мільйонами інших у всіх точках світу,
де були і є військові конфлікти –
коли випускали напад на в'єтнамців,
та і дотепер грабують ті країни
в ролі миротворців, даючи
зброю для війни, чи непотріб застарілий,
як заставу на роки землю,
чи державні багатства під проценти,
а самі так зі сторони
ведуть демократичні балачки.
Це чистої води лицемірство –
корисливе і прагматичне.
Бо будь яка криза, то є вогонь, пожежа,
то є горе і біда для людей в державах цих,
які потребують допомоги
не для військових конфліктів,
а для перемовин, порад
і безпроцентних фінансувань.
Це два путі, та чомусь в цивілізованому світі
не зупиняють в зародку назріваючу біду.
Ось і вся гниль американська,
а ще гірше лицемірство те,
яке ми спостерігаємо усі
в тому жидівському, єврейському цинізмі,
який себе поставляє таким гонимим,
таким народом мудрим і таким згуртованим,
бо, нібито, теж дбають за однокровців.
Та хто їх гонив? Свої ж вожді,
починаючи з вигнання і походів Мойсея.
Так було і є у всі роки. Брехня, міфи різні.
Та керівництво їх тримає
релігійний прапор на крові,
бо розселили однокровців самих бідних
по всій землі, щоб несли цю ілюзію,
з умовою дотримання віри в ягве
і цих постулатів лицемірно і для публіки,
а фактично вони за це і вигнані
для навчання на планету цю.

Розселяли вони бідних повсюди,
як резидентів своєї політики,
що їх бог подарував їм Землю цю
п'ять тисяч років тому,
а в торі, толмуді, ветхому завіті
вони першими були на Землі,
бо, нібито, Адам і Єва їх однорідці.
Проігнорували те, що цивілізація ця
уже по рахунку дванадцята
і яка відновилася і ожила
язичництвом і православ'ям
до означеної дати у літах
за два з половиною тисячоліття.
Ось таку брехню поширюють вони
у своїх книгах, нібито, святих
своїми міфами по всій Землі,
подеколи силою й обманами
вже християнством, ісламом
заполонили майже півземлі .
А тепер і інші народи, нації на Землі
в брехні і лицемірстві загрузли.
А насправді вони такі корисливці,
що за один пейс готові вбити.
Кожен може це побачити
в поселеннях їх, то так і там,
де збираються юди
(хоч тут різнорідні вони,
та ідеологія їх зверхності
живучою є в умах їх).
Ось така брехня цинічна.
Цинізм вершина лицемірства,
бо тут підлість і жорстокість найбільша.
Фактично вони впливають сьогодні
на політику геноциду у світі,
у них в руках фінасова структура світова,
тут в поміч їм отруйні аптеки
і брехливі юристи, ідеологи хитруни,
то вони й формують такі
свою політику жертовну
бідними євреями по всій Землі
своїми ставлениками резидентами.
Так без букви "п". Та дивно те,
що резиденти і їх команди
держать у всьому світі
в покорі і страху мільярди.
Бо війни їм потрібні,
резиденти дурні,
бо не знаєте самі –
для чого проживаєте ці роки,
бо і зараз відчуваєте гіркоту
за кожен день у кріслі цьому.
Хай его-диявол тішить вас
так завзято ваше злодійське нутро,
бо уже зараз ваші імена
не хоче споминати ніхто,
та ще й плюють, коли чують їх ...

То для чого ви живете,
коли покликання знехтували
і не дбаєте про життя підданих,
бо саме для цього вас посадили
в ті кабінети на роки,
довіривши життя свої.

Бережіть людські життя
і навчайте їх життя любити,
то іще зможете змінитись,
щоб душу й дух свої
тут, на Землі, лишити.

Невже ми такі дурні?

Ні, ми глупі, глухі і сліпі,
хватаємося за блискуче,
біжимо за лозунгами,
за обіцянками, грошима,
які в одну ніч можуть зникнути,
а не за суттю, істиною.

***

Коли ми припинимо війну цю?
Уже здається винищили багатьох,
так ні, винищити команда дана,
щоб винищити всіх на планеті
і продовжуються сценарії ці
на теренах України й Росії,
де путін силою й грошима
у війну грає життями інших,
а зеленський втік зі сцени
і уже брехнею хитро люд винищує.

Скоро столиця світова буде у Дніпрі,
а паломництво до праху святих
буде не в Єрусалимі, а в Умані.

Та знайте те, що не заберете
нашої землі – ні один, ні другий,
а енергії прокльонів, зла
в рід так багато понесете
і батьки ваші опльовані уже.

То знайте усі про це,
бо статус нікого не спасе.

То даю вам ці слова,
щоб берегли свої дома,
бо земля і цей край,
як і все, що поряд живе,
бо в кожного є батько й мати,
бо тут живіть наші милі
добрі щасливі сестри і брати
і їх маленькі діти.

Знаймо люди, знаймо всі,
що у цій війні є і наша вина,
бо ми прийняли її, як голодний пряник,
бо це шанс гнилим бути,
бути лицемірним, як той єврей,
а маса руки опустила
у зневірі й байдужості,
бо привчили за сто років
вірити в господа, керівників,

покладаючись на них сліпо,
та прозрівати не бажаємо.
Тому й згинемо майже всі.
Хоча ця цивілізація все таки
з білої раси відновлюватися почала.
Та й вистачало їжі і питва,
й вистачає для неї всього.
Однак ми за зло своє, лицемірство
зчезнемо усі величезним числом,
бо так наповнили себе й простори,
брехнею, негативом злим,
що є дійсною загрозою планеті.
Та й Всесвіт відгородився від нас,
ми ж бо порушили заповіт Творця,
щоб бути Йому подобою завжди
у творінні енергій позитивних щодня.
Так, це біда не тільки для України і Росії,
а це початок великої біди для всієї Землі.
То для чого ця війна?
Питаю вас востаннє.
Припиніть і на поведи не йдіть,
наче собаки не слухняні
в руках закордонних посіпак,
а людям впевненість поверніть
на день завтрашній,
на всі літа їх життя,
то тоді й прийде
щира подяка від мене.
А де ж поділася совість?
Чого вона у нас мовчить?
Мабуть, ми заховали її
нашими ділами плохими.
То схаменімося усі,
відкриймося для Всевишнього,
долучаймося до творіння доброти
по совісті і з любові до життя.
Єднаймося люди всі
на любові і доброті,
бо в них та міць,
яка здатна війну зупинить.
Страх проймає? Та рабом не стань,
а віднови подобу Творця у собі.
Буде так, то будемо й ми,
будуть нами і з нами тоді
ці якості позитивні, святі,
буде щастя й мир по всій Землі!
Будьмо духом кріпкі при житті,
то відкриється нам світ у всій красі!

СВІЧА

Коли нам страшно темноти,
чужого гніву, людей злих.
то запалімо свічу у собі,
щоб дорогу бачити, то тоді
від світла втече усе лихе.
Ось яка сила є в нашій свічі,

як символі життєвого вогню,
який гріє тіло з середини,
підживлює й ум до хороших діл;
який поспішає радість дати,
а ми йдемо сонце зустрічати,
щоб в такому стані у дні
ми про життя дбали.
Наш вогонь і сонце з висоти
єднають нас тоді і ми активні,
ми по суті є творці...
Така здатність ества і його свічі
дозволяє нам в моменти важкі
бачити перешкоди всі
і вирішувати їх при освітленні.
Тож дбаймо люди всі
про енергії позитивні,
наповнюючи себе ними,
бо паливом для свічі є вони.
Ми ж бо знаємо усі про те,
що нам темно інколи серед дня
від гордині, гніву, горя, біди,
жорстокості і пекучого зла.
Саме в ситуаціях таких
нам допомагає світло із Душі,
бо вона відкрита нами
саме нашими добрими ділами.
Тож читаймо і знаймо всі,
що ми у цьому світі не самі,
а нас ведуть мудрі провідники,
бо ми поєднані вогнем, водою,
повітрям і духом святим
у цьому прекрасному житті.

ДАРИ

Життя є дарунок всім не простий
Творцем-Духом святим,
кому на день, роки, століття,
а то й на тисячоліття –
є нам, людям, в приклад,
щоб і ми дарували завжди
при можливості потребуючим.
Коли в нас є потреба в чомусь,
то подаруймо собі теж
хвилину, дві спокою,
чи радості на день,
чи то красивий букет,
або й на голову кашкет...
Так вже іноді душа просить
празника собі і для ества,
то все інше відкладіть
і з любов'ю зробіть,
бо так ми спізнаємо радості мить,
а її чекає Всевишній на висоті,
то так і БОГ на Землі.
Знаймо люди, знаймо всі,
що так ми здатні єднатися завжди

і саме такі дії наші при житті
і є цей увесь дивовижний смисл.
Дари несуть до тих, хто є іще малим,
хто є хворим, чи немічним старим,
а іншим дають тоді,
коли взнали, чи побачили самі
ту потребу для життів інших.
Також з радістю й любов'ю дають тим,
коли вони зайшли у наш дім,
коли на гостину прийшли,
або з дому у дорогу йдуть.
Бо дім живий і буде жити,
коли у ньому живуть люди.
Буде в ньому й дитячий сміх,
коли щастя поселиться в нім.
Хай в таких діях сторони всі
ту радість і любов пізнають.
Бо саме дії такі при житті
вводять нас у щастя на роки.
Це може бути Благословіння:
“З БОГОМ святим будьте здорові!”,
“Хай всевишній Дух святий
з вами у дорозі й дома буде!”,
“Дякуємо, що до нас завітали!”,
“Ми раді за теплі розмови!”...
Це може бути щира усмішка на лиці,
чи ясні очі в радісній сльозі;
це може бути хлібина, пряник і вода,
або й те за чим людина подорожня,
сусід, родич прийшла
і ми узріли таку потребу
у собі, чи в них і є вона
у словах, діях, чи в речах
дрібною, чи великою...
Не так усе іноді й витратно,
та як нам є приємно,
коли взяли
і з усмішкою понесли.
Бо вагу, важливість, значимість
можуть знати ті, які отримали.
Тому такі дії нас підносять,
а ще коли ці слова, дії ми
бачимо, чуємо в інших інколи,
або ці дії таємними були,
то саме діяння такі
не є конкретній людині,
а всецілому життю.
Ці дії щирі, чисті по суті
є святі від БОГА і Йому,
бо полетять вони саме туди,
де є в них потреба велика.
Це і є та БОГА милість,
це і є Його доброта,
яка так кожного зігрива,
яка зміцнює взаємини між людьми.
Тому ділимося теплотою,

яка іде із середини єства;
тому ділимося усім тим,
що руки здатні знов і знов
зробити собі при житті.
Бо саме так діє Благодать,
яка Благоговінням летить
у простори і в небеса,
та й з нами їй приємно жить.
З ЧИСТОТИ ДУХОВНОЇ
Тож поки в нас є життя,
то навчаймося любити
всіх і Всевишнього,
бо в Ньому наш світ,
бо в Ньому життя наше.
Любімо і доброту дарімо,
і БОГУ святому благо дарімо.
Бо фактично не ми
управляємо життям
і всім, що є в нім,
бо ми частинка мала лиш
у нашого БОГА-Життя.
Тому робімо все, усе,
щоб ми могли жити щасливо
і все у житті цвіло, росло
во Благо Творцю святому Духу.
Бо ніхто нікого не обмане,
не осудить, жорстоко не вб'є,
бо такі це роблять собі,
а ті проблеми, чи смерть були
лиш підказками від життя.
Та і смерть іде не зі сторони,
а вона і так би прийшла.
І не думаймо, що є вбивці.
Ні, бо лишень знаряддя є вони,
а смерть сталася б все одно.
Знаймо й те, що вбивці –
це деградуєчі єства і коли
у них нема каяття,
то ця душа впаде на дно,
де всі такі варяться у смолі.
Так є з усіма діями злими,
бо ніхто нічого не забере
обманом, погрозами, силою,
бо в крадія такого буде
семикратно відібране,
чи то в дітей батьків таких.
Так діє бумеранг при житті
і його ще ніхто не зупинив
ніхто руками і не спіймав.
То будьмо мудрими усі
і не робімо будь якого зла
нікому і ніколи тоді.
Бо ніхто із живих не знає –
кому і скільки літ життя
кожному із нас допущено.
Саме розуміння таке

звільняє нас і відпускає
для пошуку істини,
бо ми знаємо тепер усі,
що кожен день при житті –
це мала копія буття.
То живімо і радіймо всьому,
що є присутнім у ньому.
Так, інколи житейські тяготи
вмотують сили й дух,
та все ж творімо і творімо,
бо в діях цих є надія,
що вони піднімуть все таки.
Так воно і буде – перевірте,
бо життя тих любить,
хто з надією дружить.

***

Бо всім, хто творить доброту
у цих маленьких і великих діях
і, навіть, у пораді добрій, компліменті,
ми пишемо тут: “ДЯКУЮ!” кожному
за ці прості, чи складні дії
від чистоти духовної;
за цю суголосність дій;
за цю радість, яку даруєте мені,
бо це наше спільне світло
тут, на цій Землі, у нашім Всесвіті,
як правду-істину святу,
яка живе поряд з нами.
Бо це щастя, бо це Дух святий
так любить добрих всіх;
це Його любов до нас
є тим світочем, світлом, яким
так чудово світяться добрі і святі.
Шукаймо таких і йдімо за ними,
бо і вони скучили за такими.
Знаймо люди, знаймо всі, що ми,
люди, і Творець-Дух святий,
як і все, хто має життя у собі
і є вся суть і зміст буття.
Славословімо за мить,
Благодарімо за день і ніч,
що спізнали Творця, світ,
Всевишнього святого Духа!
Бо саме так вони живі,
коли і ми життями всі
творимо якості святі
на яких тримаються світи.
Тому то добрі діла,
молитви-розмови всіма
наповнюють життям простори,
простори на Землі
і так високо до небес.
Несімо дари завжди,
коли є можливості,
бо це, ніби, вклад в банк,
чи в милосердний фонд.

РЕКВІЄМ

Ми довіряємо Творцю, творцям
цього Всесвіту великого і вчимося
шанувати БОГа-Життя своє,
то так і Цілісність Всевишнього,
яка діє Духом святим,
діє Рухом енергій позитивних,
які проявлені енергіями своїми
цим життям всецілим,
то так і нашими життями-краплями
зі здатністю бачити, чути
і життя інші відчувати
з можливістю організовувати
і своє так, настільки
наскільки вистачає ума і знань,
настільки, настільки ми
маємо досвіду і вмінь
з того досвіду з кожного життя,
з тією інформацією-долею,
яка уде давно в нас поміщена
в духовному центрі тіла
і люди обумовили його, як душа,
що з цього грецького слова
визначає при житті
його психічний стан
і ту поведінку при житті
на життєві літа усі.
Довіряємо і шануємо ми
пресвяту Богородицю світу,
бо вона, з нами, нібито,
завжди проявлена природою,
проявлена і матірю,
яка нас кожного родила,
проявлена й дочкою,
як можливістю продовжувати Рід,
даючи можливості творити і любити,
збогачуючи себе якостями життя
до єднання нашого духа-душі
з Океаном святого Духа.
Богородиця в суті є та,
яка продовжує життя,
та місія її основна –
бути берегинею кожному до кінця.
Саме Вона вчить нас милості,
вчить любити БОГа-Життя,
та і при горі, чи при біді вона
першою на допомогу спішить.
Вона, як і ми є лиш частинкою
Всевишнього Духа святого,
та вона при житті
серед нас світлою постає.

***

Багато бояться вже,
коли читають лиш дописи
на тему пізнання своєї суті,

пізнання можливостей своїх,
чи то вивчати в пошуках те,
як змінити світ на краще,
а ми є часто у страху,
чи то так і з користі
уподібнюємося дияволу зла
і цим погіршуємо свої життя.
Навчимося отак у бдінні всі
не брехати, не лицемірити,
бо це перший крок до пізнання,
до духовного просвітлення
Досить мало тепер є
любителів читачів в бібліотеках,
чи на сайтах інтернету.
Причина така у тому,
що спільнота на Землі вся
духом-душею деградує,
віддаючи енергії життя
для вигод, надбань і користі,
чим опускає себе у Цілісності
на суспільне темне дно,
а страх і зневіра
опускає нас до стану звіра.
Ось так прогресуюче ми
стаємо до життя байдужими.
Байдужість вже зашкалює.
А байдужі, зневірені, мовчазні
відгороджуються від участі у житті
і цим в останні тисячоліття ми
і особливо в роки ці
рівновагу світову порушили
і по факту світом керує зло.
Так багато руйнацій, криз, бід, війн,
що люди вже не бачать себе
у завтрашньому дні і в цю мить
і часто у розмовах є слова,
що хочуть померти до вечора.
А страх і важкість умов тоді,
не мотивує до пошуків методів,
щоб все таки почати в позитиві діяти.
Хоча це сьогодні спосіб єдиний,
щоб на справедливості,
любві, доброті і совісті
нам єднатися на Землі
і цим зупинити руйнації.
Хоча й мало кому дано
пізнати повноту істини,
тому нами уже не раз
зарошувалися усі
до читання книг,
де застосовано наші руки й ум.
Та знаймо люди, знаймо всі,
що буде те, про що описане.
Однак, вони допоможуть тим,
хто вдумливо поміркує тоді,
коли повірить серцем у прийнятті,

з'єднуючись з потоком цим,
хто вже діє, змінює себе
і цим орієнтиром іншим є.
Ось таке прийняття істини
має бути цілісним у повноті
з потреб і можливості, та так,
як приймає теплий літній дощ
спрагла, суха земля.
Можливо ось так і не все,
може в дрібницях і глибше,
а той чоловік іще ніхто
у цілім світі і з пророків,
то так із пізнавших це
світло Духа святого,
бо люди здатні мінятися
і тим міняють долю,
долю свою, Землі і Всевишнього.
Ми є в числі тих, хто хоче показати
і навчити всіх, як і що робити,
щоб свою поведінку змінити
і цим знання істинні приймати,
набираючись досвіду і вмінь
щоб життя відновити на Землі.
Для цього мають усі
вчитися слухати, щоб почути;
мають вчитися бачити,
щоб на світло йти;
мають вчитися читати,
щоб пізнавати і приймати
досвід і мудрість світові,
щоб виростити покоління те,
яке відновлювати буде
цивілізацію нову, святу.
Досить сумно нам,
що байдужість поширилася
і на бажання читати,
щоб пізнавати прекрасний світ
не тільки серед дорослих,
а навіть, і серед школярів.
Школи сьогодні не вчать жити,
держави, політики-зłodії
і всілякі організації суспільні їх
вибудовують мораль гнилу,
яка залучає дитячі і дорослі уми
до змагальництва і боротьби у житті,
чи до споживацтва у всьому,
а далі їм – хай усе, усе горить.
Це путь до пекельного вогню,
це путь до зникнення людства,
це путь в нікуди.
Тому й прошу читати книги,
які написані з нашою участю
на сайті і живі в бібліотеках
центральных, обласних,
районних і міських,
як електронні, то так і живі.

І ці відчуття, і ці думки
залишаться лиш в книгах,
чи на полицках бібліотек
і вже не мотивують нас писать,
бо рідко, рідко є читач,
який на дописи і книги
лишає чудовий коментар.
Болить серце і в душі спокою нема,
та й ум іще ловить думки
і руки записують їх в нотатки нові,
виснаження в тілі проявлене...
Болить усе за бачене,
за чуте і відчуте,
та наснага бадьорить
і хоче цю біль загубить,
бо вже образу, гнів пройшов
і знову пишу цей вірш,
як прояв пошуків тих думок і слів,
бо в цьому бачу свої зміни-каяття.
Та і думка мене не покида,
що ми на правильному путі,
однак зі знання того, що люди
сприймають по різному ці слова
і може когось вони обурюють,
кому співають гімн, когось радують,
піднімаючи духом...
Блародарую тим,
хто бачить тут позитив
прошу прощення у тих,
кого потривожив,
а вже Всевишній Дух святий
розсудить з мудрості своєї всіх.
***

Ми повідомлення лишили,
що спілкуватися припинили,
та совість дошкуляє вже
перед життям і Духом святим,
що можемо і далі ці слова, думки
нести до умів людських.
Хай навіть один із тисячі
понесе цей колосок хлібний
з наявних сорока зернин,
то вже двадцять з них
висіє на ниву в життя нове.
Ми не хочемо силувати,
не запрошуємо до боротьби,
бо там може зло вибухнути.
Рідна матушка земля
і старша сестра вода,
та і вогонь – батько наш
звільнитися допоможи
від того зла на Землі,
яке ми плодимо при житті!
Ми не можемо без Тебе,
без Твоєї допомоги,
наш Всевишній Дух святий,

пізнати і прийняти істини;
не можемо й обманути
Сонце, Повітря, Води, Землі,
бо вони необ'ємні у пізнанні
і бачать нас, малих, у єстві,
то з милості настанови
до правди, любові і доброти
у цій малій каплі роси,
щоб ми могли завжди нести
Твою Благодать до всіх!

***

Читаймо, поширюймо ці знання,
бо вони є ті зерна святої істини,
які треба передати в майбуття,
щоб зберегти в умах ці ростки.
Тому читайте дописи
і поширюйте друзям своїм,
і попрохайте, щоб і вони
читали і поширювали,
то так скоротимо роки
війн і страждань на Землі.
А ми й пишемо саме тому,
бо знаємо, що читають
і вже свої єства очищають,
щоб відкрити себе всього
для творення доброти,
для вирощування любові у собі.
Долучайтеся, сестри і брати,
до просвітлення умів своїх,
то так і в сім'ї, бо світло це
освітить і в сусіда дім,
а далі по всій Землі
люди спізнають волю в діях
і приймуть для дій доброту.
Ось так єднаються однодумці,
які Духом святим споріднені.
В добру путь вам, люди!

*** **

Речу, пишу ці слова собі
іще при житті і при здоровому умі,
як про особисте про тему цих книг
іще з цілісного єства, для своєї душі,
яка буде присутня в майбутті.
Якось важко, сумно є мені,
тому хочу очистити єство усе
іще тепер за ці слова,
яких писати не мав,
бо не суддя я в цьому часі,
не суддя цих подій,
не суддя спільноті всій,
не суддя комусь в окремоті.
Тому й прощення прошу у всіх,
кого образив, обидив,
прошу і в тих, у кого гнів закипів.
І я прощаю від серця і душі,
знаходячись в тілі і при умі

всім за зависть до мене,
за озлобленість, ненависть,
які відчував еством,
бо не бажаю відповісти злом,
будучи готовим прийняти смерть,
бо це звільнить з цієї пори
від подальшого опору, зла,
яке плодиться зі сторони,
коли дивлюся на це тіло,
не на душу, серце, які
не бачать зла і злих.
Я Тобі Боже усе віддав,
що міг і все, що у собі мав,
та люди цього не бачать,
бо зв'язку з Тобою не мають,
бо зневірені, збайдужілі
до життя, як існування,
бо відчувають, що присутні тілом,
та умами загублені у суєті,
та й душі уже давно загублені.
Ми тут є тіннями присутні,
ніби є, та в діях не проявлені
і давно уже є такими,
як баласт, як відходи природи
з тілами бездушними.
Боже, Боже, для чого ми
у цім Всесвіті присутніми були,
обтяжуючи Його і тих,
які поряд тілами йшли,
чи торкали совість, дух,
торкали струн душі їх
енергетикою цих слів,
коли книги ці читали,
коли їх у вогонь кидали.

***

Близько уже є та мить,
коли цей баласт від БОГа відійде
і душі їх вниз впадуть,
бо крила злом опалені,
а ті, які мають здатність у собі
іще якості святі нести,
підуть далі, бо в цій ході
ще є та можливість
для спільноти і Землі
знову раєм зацвісти.
Пишу ці слова, бо знаю,
що вони до значючих дійдуть,
можливо не з книг,
а з бібліотек всесвітніх
чи вони своїм світлом
енергіями з душі,
чи світлом із серця, як із життя
засвітяться зорею в небесах,
яка буде для всіх світити,
щоб чоловік зміг й далі
жити і це життя любити.

***

А цей реквієм хай буде всім
як життєвий орієнтир
для тих, хто іще істину шукає
і для тих, до кого прощення іде,
бо вони будуть захищати всі
усе, усе, що радість, щастя
БОГу і Всевишньому несе.
Пишу й тому, коли вже й душі нема,
бо бачу, що і для тіла тут нема,
нема простору для мене
у цій спільноті і в цьому житті.
Росте й відчуття незатребуваності,
а ми відчуваємося, як відторгнутий
тут, на Землі, серед собі подібних.
Однак і впевнені в тому,
що Духом святим захищені,
який дозволив творити стільки літ,
несучи слова правди, істини
і все ж зміг не плодити великого зла,
яке могло озлобити багатьох.
То Благодарю щиро від серця
Отця-Творця-Святого Духа,
що так завершується це життя,
а на все інше є лиш Його воля.
Спаси-бі(БОГ всюдисущий) тим
і тих, хто дбає про якість святі!

сайт <http://mikolin.com.ua/>

e-mail: sergiymikolin@ukr.net

сторінка на [facebook](#) (Сергій Миколин)

сторінка групи «Світ Духовності» на [facebook](#)

сторінка групи «Філософія життя» на [facebook](#)

ОГЛАВКИ

СТРИЖЕНЬ	4	РОЗМОВИ	56
ІСТИНА МОЯ	14	МОЛИТВА	57
ЖИТТЯ	18	УРОК – ПОВЧАННЯ	57
ВСЕСВІТ І ЗЕМЛЯ	24	БЕЗ ПИТАНЬ	59
СВІТ	29	ПЛИН ЕНЕРГІЙ	61
СТРАХ	31	ПОТРЕБА	63
СВІТ І ЗЛО	33	МЕЖА	65
СВІТ І СВІТЛІ	35	ПОЛІТИКА	66
ПРОЩЕННЯ	36	ЖИТТЯ ЛИСТЯ ВСЕСВІТУ	70
ДОБРОТА	38	РАДІСТЬ	71
ЛЮБОВ	41	НАПРЯМОК І ПУТЬ	72
ПОДІБНІ	42	ПРАВДА	75
МОЖЛИВОСТІ	45	ВІЙНА ОГОЛЮЄ	88
ІМ'Я	48	ЛИЦЕМІРСТВО	96
БЕЗ ПОЧАТКУ І БЕЗ КІНЦЯ	48	СВІЧА	100
СЛОВА	52	ДАРИ	101
МОВА	53	РЕКВІЄМ	105